

כל חלב וכל דם לא תאכלו

בס"ד

קונטרס

מתאה על

עלבונה של תורה

חלק ראשון

והוא גילוי הזיופים והשקרים

שבקובץ חידושי תורה

פרי תמרים

קונטרס אחד עשר • חנוכה תשמ"ג

במדור המיוחד הנקוב בשם תורת הניקור בסדר הניקור

הנהוג בזו"ל עם מקוריו וטעמי

שנת תשד"מ

לפ"ק

נוסח שער הראשון

עלבונה של תורה

חוטיים טאסורייס מטוס חלנ מדינא חנל הקרוס היה עב
 ולכן לאו מדינא חסור חלח חומרא בעלמא סהחמירו
 מטוס חלנ חטו סאר קרומין ודברי ריב"ה שכתב נוכחין
 בהם חתר לא בלא נדקדוק מדברי לקוחים מדברי רש"י
 ודברי רש"י כחונ טהגין ט חתר ומחתי נחשו' כ"י
 למחרי חניגזר ציודלל ז"ל ומחרי' נרוך ו' נרוך
 חביו קורחין חנר על חנה קנולא פטהגין חתר נקרוס
 גיכ' בזה נהנו לאכו' חף הקרוס חין מהגס מנהג
 צרי' נרוך ו' נרוך נחשו' כ"י

והיוצא לנו מהנוסח האמיתי:

- (א) אם באנו לדקדק לשון הטור נראה שנוהגין היתר בב' מדכתב נוהגין בהם היתר, [ולא כרש"י שכתב רק "בו"].
- (ב) אבל מדברי הב"י מוכח [לא מדיוק רק ממשמעות דבריו בפירוש] דאפילו להנוהגין היתר בחלב, נוהגין איסור בקרום.
- (ג) ולפי"ז צ"ל לתרץ והוכחה להיפך מהסוגיא —
- (ד) [ועכצ"ל ההכרעה] שדברי הטור לא באו בדקדוק, שהרי דבריו לקוחים מדברי רש"י, וברש"י כתוב בו (לשון יחיד) [ויותר טוב לומר שד' הטור הם שלא בדקדוק וד' רש"י הם בדקדוק, ששם המקור, וכמשמעות ההלכה מלשון הב"י], מלומר להיפך].
- דו"ק ותראה שבנוסח האמיתי נסתר כל בנינו שבנה על יסוד הפוך!

ב

*

ובדרך אגנ: מה שדחה הכתבן דברי הכנה"ג, בקושיתו
 דלכאורה הב"י קאי על קרום העליון ולא על קרום העב הקטן, נבקש
 מאת הקורא, אדרבה יעיין נא בלשון הב"י המועתק להלן (בדוגמא זו
 אות ג') ויראה ויווכח אם יש במציאות אפילו הו"א כזה לומר שהב"י
 קאי על הקרום העליון, אכן הנייר סובל הכל!

*

ומסקנת הכותב להלכה מובן מאיליו:

"אבל נראה פשוט דכ"ז אינו רק וכו' [דברי הכנה"ג ושאר

הפוסקים המובאים בדברי הכנה"ג, הפשוטים והברורים, דוחה הכותב בדברי הבל וליצנות] וא"כ מנהגינו בנוי על אדני פ"ז ואין שום מקום לחוש לזה [ומכ"ז לא ידעו הפוסקים].

ג

המשך להנ"ל

*

עצה אחרת כנגד הכנה"ג

*

ע"י סילוף בכוונת הבית יוסף

*

בפרי תמרים עמוד קכ"א, בא כתבן אחר, וחשב עצה כדת מה לעשות עם הכנה"ג, שהביא את דברי מרן הב"י שמוכח בדבריו בפירוש שאפילו המתירים את החלב שתחת קרום העב, אעפ"כ את הקרום מסירים, וחיפש וראה את המציאה ונפל עליה, שהרי הב"י הזה הובא בד"מ הארוך בקיצור, וכיון שהוא בקיצור כבר בניקל לפרש פירושים בתוך דבריו ולסלף ולהפך את הכוונה מהיפוך להיפוך.

וז"ל בעמוד קכ"א: [על דברי הכנה"ג הנ"ל].

קכא

פרי תמרים

ד) ולפע"ד דבריו מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור מאותן מקומות שנהגו הית' בשור בהחלב ולא בקרום, שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך דיש נוהגין ליטול משם הקרום העב ומניחין לחלב אשר תחתיו, ולא מצאו ידיהם ורגליהם עכ"ל, הרי דכ' דזה דבר שא"א לומר כן שהקרום יהא אסור והחלב מותר, ומבואר להרא' דלהמתירין גם הקרום מותר. עכ"ל.

תמצית דבריו:

- (א) דברי הכנה"ג מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור וכו'.
- (ב) שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך [כנראה כאילו הי' ענין חדש מה שלא הובא בב"י, ושם מפורש להיפוך]

עלבונה של תורה

ג) [שב' ענינים קרום, וחלב שתחתיו מקושר זב"ז, וע"כ כיון שזה מותר גם זה מותר].

[זהו קושיתו הגדולה על הכנה"ג, ומפני זה דבריו מרפסין איגרא].

*

ובכאן עשה את עצמו כאילו לא ידע את יוסף, שאין לשון כזה באגור כלל, וגם המועתק בדרכי משה הארוך הכל הוא רק קיצור לשון הב"י, וכמש"כ הכנה"ג שם ממש על מש"כ הב"י ובני ספרד וכו' שאין זה דברי האגור אלא דברי הב"י עיי"ש, והכוונה הוא רק מש"כ בב"י בפנים, לא ענין חדש, ועכשיו ניתי ספר ב"י ונראה אם אפשר בכלל לומר בקושיתו העצומה של הכותב, ודוק ותראה בו את ההיפוך ממש, והכותב כדי שלא ייתפס ולהשביח את מקחו הביא ממרחק לחמו, כמאמר חז"ל הרוצה לשקר ירחיק עדותו.

והרי לך לשון הב"י:

ב"י יורה דעה הלכות חלב סד ב"ה צח

ובאמר כתב על חלב שחתה לומר קרום עב
ובני שרנו האוסרין, ובני ספרד נוהגין כי אוסר נכבש אבל בשאר ראייתו רוב החמירים שחסרין בקרום הלכן לכך ולין חמירין שום חלב שחתה כלל חלק קטן נשם
כסות שחמיריות נם החלב שחתה הקרום יהיה ויבד בתו כי אולם שאין חמירין חלב שחתה לא חללה וידיים ורגליים וכבר נשאל הרשב"א ח"ג סימן רכ"א על חלב
זה אם מחללתו כי בני נכבש לשור והבדק העולם לא ששנו בלוי"ה חלב הפרש בין שור וכבש ועו וחקירה חלה דבר הכתוב כל חלב שור וכבש ועו לא מחללו וחמירין לחמו
לאליה שיהא חמירין שלא חסרה חמירין אלא חלב השור נשור וכבש ועו וחללו לא היה חסר נשור נם נכבש ועו לא היה חסר מכלל, וחללו חמירין שחמירין לחמו
נכבש נבדק שחמירין אעתיקים ויניינים ולא ששצ לבו חרום ישינו, כשר ולכן חמירין חלב שחתה ואם כן מי החירו להם בשור ונתנה טעם הכשלים פה הכשלים
ענינם ומחלליון אולם דבר האשור להם: עב"ל.

[והרי לך בפירושו, שקושית הב"י הוא על מה שמחלקים בין שור לכבש, ולא שמקושר זב"ז שאם החלב מותר א"כ גם הקרום מותר].

ממש מהיפוך להיפוך! דוק ותשכח

והפלא הוא רק למה לא היה יכול הכותב הזה לסלק את דברי הכנה"ג, בגאונות אחרת שכ' כותב אחר בעמוד פ"ו, דכל מש"כ הכנה"ג הוא רק בחלק אחוריים עיי"ש ותראה פלאות, [הגם שמפורש לכל בר בי רב דחד יומא שהמחלוקת של בני אשכנז ובני ספרד הוא בחלק הפנים, וכמו שכ' הרמ"א מחלוקתם בחלק הפנים, (ועוד הריבה ראיות ואכ"מ) וע"ז קאי הכנה"ג שם]. וזה דרכם בכל כתיבותיהם שם לסלק את כל ד' הפוסקים לחלק אחוריים, וכנראה שהכותב הזה דכאן לא העיז כ"כ.

דוגמא ח

*

מתירים חלב על סמך

שני עדים המוכישים זה את זה

*

[ער ראשון]

הכותב בפרי תמרים עמוד נ"ד כ' וז"ל:

פרי תמרים

נד

עוד יש פלוגתא מנהגים שזה ברור שבכל המקומות מסירים הקרום הדק (ויש קורים אותו קרום העב) החופה ככל הכסלים רק תחת הקרום הדק הזה נשאר כמו קרום על הריפאלע ובכהמה שמנה יש עליו שומן וע"ז צועקים מנקרים אר"י שהוא חלב איסור ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברוכס להסיר אלא הקרום הדק מלמעלה ונתברר גם לפני שבעודו חם אם מסירין הקרום הזה מעל החזה יורד גם הקרום הדק הזה יחד עם הקרום והוא קרום אחד ממש רק כשמסירין מלטה או כשמסירין כשהוא קר (לפעמים) נשאר הכעין קרום הזה.

והנה ביום ב' וירא ניקר המנקר המפורסם הר"ר יוסף לייב ווייס נ"ו שהיי ראש המנקרים כסאטמאר בימי מרן זי"ע ועוד כמה שנים לפני הרבנים הקודמים לפני הרה"צ הראב"ן שליט"א, ונתברר בבירור גמור שגם לפני רבה"ק זי"ע לא ניקרו רק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר והעיד מה שאכתוב לקמן ששמעתי מאדמו"ר שליט"א ונתברר שמרן זי"ע הי' מעורב בכל סדר הניקור הזה וגם זכיתי לראות ספר גבעת פנחס שהי' שייך למרן זי"ע וניכר מכל הספר שהרבה משמשו בו ידי מרן זי"ע ויטכר פי דוכרי שקר בענין זה. עכ"ל.

תוכן דבריו:

- (א) נתברר בבירור גמור שגם לפני רביה"ק זי"ע לא ניקרו רק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר [לא הקרום "הדקדק" — ה"כמו קרום" שעל הריפאלע, ולא השומן שעליו [בין ב' הקרומים] שמנקרי א"י צועקים שהוא חלב איסור]. וזה נתברר בבירור גמור עפ"י עדות רי"ל ווייס נ"ו
- (ב) יטכר פי דוכרי שקר בענין זה [אולי כוונתו על ער השני דלהלן].

ועיו"ש אח"כ בכל דבריו שהאריך כאילו לברר את המנהג הזה, ושאין חלב כלל בחלק הפנים, וחוצ' מהקרום העליון הכל מותר וגם הקרום הדק שעל הריפאלע והחלב שבין שני הקרומים הכל מותר, ושאין לשנות מהמנהג שנהגו (כאילו) להתירו.

ולדוגמא, ז"ל בעמוד ס"ג.

20

פרי תמרים

(ו) אמנם גם אם נימא שיש שם חלב הכסלים, פשוט שלשיטת רש"י הקרום הזה הוא כמו חיפוי בשר כיון שאין הקרומים אסורים רק מדרבנן שפיר הוי בתוך הכסלים ובפרט מה שראיהי שיש שומן בין הקרומים שקרום הדק שעל הריפאלע עם הקרום שעליו הוא כמו כיס וכתוך הכיס יש שומן ששם הוא כאמצע העור ממש והו"ל הקרום חיפוי גמור כיון שהוא נמשך יחד עם הקרום הוי כמו שטמון בתוך הקרום והוי בתוך הכסלים, ואין לומר דהאי קרום דק הוא דמאי שנא וכדף ח' קראו רש"י קרום עב כיון שאינו ממרטט כירים כמ"ש לעיל. עכ"ל.

ושם בעמוד ס"ה מסיק המסקנא הלכה למעשה, וז"ל:

סה

פרי תמרים

והיוצא מכ"ז שמה שנהגו להתיר הקרום העב וחלב שתחתיו וקרום הדק שעל הריפאלע הוא כנוי על אדני פי ואין שום צורך לשנות מהמנהג לענ"ד.

ובקיצור: ברור מכל דבריו שהכותב הולך בכל הבירור לשיטתו שנהגו להתיר גם הקרום הדק שעל הרפאלע, ואין שום צורך לשנות מהמנהג — [וכאילו שהמערערים רוצים לשנות מנהג אבותינו].

*

ועכשיו נשמע מהעד השני, מה שהעיד ר' יוסף לייב ווייס נ"י על מנהג אבותינו בזה:

[עד שני]

הכותב בפרי תמרים עמוד פ' כ' בזה"ל:

פרי תמרים

פ

ואעתיק כאן מה שרשמתי בראותי את ניקור חלק הפנים כמנהג חו"ל ע"י הרה"ח ר' יוסף לייב ווייס שליט"א שהיה ממונה על הניקור בעי"ת סאטמאר יצ"ו משנת תרפ"ג עד שנת תש"י לפ"ק [הוא ניקר את חלק הפנים של הבהמה ככוללנו כולל יטב לב דסאטמאר בעיה"ק ירושלים בנוכחות כ"ק הגה"צ הר"מ הראב"ד שליט"א ובנוכחות אברכי ה"ו וזאת אשר עשה:

(א) הוריד את הקרום שעל הרפאלע. ותחת הקרום הזה יש עוד קרום דק. והוריד שניהם ביחד מעל הרפאלע ומעל הקרום העב והלכן שיוצא מהרפאלע ושוכב על השפאנדרע. הנידרע השפאנדרע ארוכה מהרפאלע. והסכיר שאח הקרומים מורידים מטעם שחלב הקרב מונח עליהם. ונשאר שמנונית על הרפאלע לאחר שהסירו הקרומים הנ"ל. ואמר שזה היו משאירים. וכן נשאר שומן בקצה הרפאלע. וכן נשאר הקרום העב והלכן המונח על השפאנדרע. ואמר שרק את הקרומים הנ"ל היו מורידים מטעם הנ"ל. עכ"ל.

תוכן דבריו:

- (א) הורידו את הקרום שעל הרפאלע [הקרום העליון].
 (ב) וגם את קרום הדק שתחתיו.
 (ג) והוריד שניהם ביחד [וממילא שדוסר גם השומן שביניהם] — שעל הקרום הדק — מה שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור].

והרי לך בזה הכחשה גלויה בין שני עדים המעידים על קבלת מנקר אחד, באותה שעה ובאותו מקום!.

*

ובא הכתוב השלישי והכריע ביניהם!

בהמתוך גב"ע שנדפס בפרי תמרים עמוד מ"ד, והוא תמצית מהגב"ע שנגבה במעמד רבים עשו שם כעין פשרה בין שני העדים הנ"ל, והיינו שלמעשה מודים שהצדק עם עד השני, אלא שאעפ"כ שלא להדגיש את השומן שבין ב' הקרומים, "שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור, ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברובם להסיר"ו" [כלשון עד א']. ע"כ כתבו בלשון זה: (כדלהלן).

פרי תמרים

מד

(ב) השומן שתחת הרויטפלייש (ראפאלט) והשומן שעל הרויטפלייש (ראפאלט) לא היו מסירין רק ב' הקרומין העב והדק שתחתיו. וכך אמרו במינו המנקרים ר' ארי' גרינוואלד ור' יהושע גולדברג וכן הפנסטער מנקר ר' געצל מינקלשטיין, —

והרי שהעתיקו להחלט שהיו מסירין ב' הקרומין העב והדק שתחתיו, [וממילא גם החלב שביניהם] — ומהשומן שנוחת הרויטפלייש, לא דברו המערערים].

*

והמציאות המר למעשה — נגד מנהג אבותינו.

הכותב בפרי תמרים עמוד ל"ג בהקדמה לפני כל הביורורים, מעיד שאכן יש נוהגים באמעריקא שמניזזים הקרום הזה לכתחילה ואין מסירים רק הקרום העב העליון:

לג

פרי תמרים

וז"ל:

(ד) קרום הדק שהוא קרמי דכפלי, כמה מנקרים מניחים זה לכתחלה ואין מסירין רק הקרום העב העליון, כמבואר בטהרת אהרן ובכית יצחק וכשאר ספרי ניקוד, וע' בהבידורים להלן.

התבונן נא אחי יקירי! איך שדוּוֹץ ממה שנוהגים כן כאמעריקא, לא מצאו כלל מי שיקל בזה, ומתירים כאן נגד קבלת אבותינו ורבותינו הקדושים די בכל אתר ואתר!

ומי הוא המשנה שיזיו על התחתונה, המערערים או הכותבים הללו?!

[ובדרך אגב, מש"כ כמבואר בטהרת אהרן ובבית יצחק וכו' להד"ס דוק ותשכח!].

ושקרים כאלו יש לויב בכל דבריהם, והצגנו רק א' לדוגמא.

דוגמא ט

*

זיוף וסילוף בהבנת לשונות ספ"ט

*

עירוב פרשיות

*

ז"ל הכותב בפרי תמרים עמוד פ"ד:

פרי תמרים

פד

ד) כרם יש לעיין מה דין הבשר שלמטה מהצלעות האם יש לזה דין כסלים או דין דפנות. הנה בשלחן גביה סי' ס"ד ס"ק ט"ו כתב: שבצדי הבהמה מזה ומזה יש שם מקום פנוי מצלעות שאין שם אלא עור וכשר. והיא מסוף החזה עד עיקרי הירכים הוא נקרא כסלים. מקום הכסלים לאורך מתחיל מהבוקא דאטמא ונמשך והולך עד החזה. ורחבו נמשך על כל הבטן עד השש צלעות קטנות (שנקרא אצלינו חוליות המתניים) מימין ומשמאל הבהמה וכו' מוכא גם כדרכ"ת ס"ק ל"ה הדי מפורש בדבריו דהבשר שתחת הצלעות עד החזה נקרא כסלים וכנראה שעפ"י זה מיוסד המנהג של הספרדים שמנקדים היטב המקום הזה. אבל דאית' בספר תורת הנקוד השלם (מאת הרב שמחה מאלין מורה הוראה בכיאליסטוק. נדפס שנת תרפ"ו לפ"ק) דף ו' כותב שם וז"ל. הכסלים, נכנים משלש גזדי בשר שטחים ומונחים כמו לוחות או עלינו זה על זה ובשביל זה נקראו כחז"ל כפלי. ד"ל כפולים. סובבים כל שטחי הזכרם ונאחזים בדאשי הצלעות הרכות. למטה נכח הירכים יגיעי "עד הטבור לעומת צלע י"ב ומשם יפרדו לשני דאשים כדזרעות איש

וכל חוד וחוד מגיע עד פרק שבירך. והולכים ע"י הידכים למעלה נגד העצה. ויצמדו בעוקצי חמש הצלעות הקטנות" עכ"ל. הרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור. . . .

ולפי הנדאה כך היחה קבלת המנקדים באשכנו ממילא יוצא שודאי אין לאסור השומן שם דק הקרום אוסרים מטעם שנבאר לקמן.

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה. מדברי הרמ"א שהבאנו בתחילת דברינו עכ"ל

תוכן דבריו:

(א) עושה מחלוקת בין ה"שלחן גבוה" (המובא גם בדרכ"ת) ובין ספר "תורת ניקור השלם".

(ב) המנהג של הספרדים מיוסד על פי השלחן גבוה — ומנהג אשכנז עפ"י תו"ו: ניקור השלם, [הערה! השלחן גבוה בעצמו מפרש את מנהג אשכנז — וספרד, ובכלל כל דבריו שם הבל, ומטרתינו פה הוא רק להראות במה שזייף במפורש!].

(ג) מפרש בשיטת התו"ו השלם, דאין כסלים בחלק הפנים שלפני הטבור, שהרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור [וכפי שהעתיק באמת מלשונו!].

(ד) וממילא יוצא שבחלק הפנים ודאי אין לאסור השומן שם רק הקרום אוסרים [וכ"ה כאילו שיטת תונה"ש].

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה מדברי הרמ"א וכו' [הרגיש בעצמו שכל דבריו נגד הרמ"א ונגד כל הראשונים ואחרונים — וכל פלפולו שם אח"כ הם בדברים שמוסיפים הבל דוק ותשכח ואין זה מענייננו].

*

ואמנם זיוף וערמה גדולה טמון הכותב כאן. ונגלה להקוראים את הסוד!

ידוע שיש כסלים בחלק אחוריים, וגם יש כסלים בחלק הפנים, והכותב הזה חשב שלא ירגישו בערמימותו והעתיק מספר תונה"ש את הלשון במקום שמדבר מהחלק האחוריים, ודוק בלשונו ג' גזרי בשר, עד פרק שבירך, והולכינו ע"י הירכים למעלה נגד העצה, וכו', וזה אמת, שחלק הכסלים בחלק אחוריים מסתיימים אצל הטבור, מצד זה של אחוריים, והשמיט הכותב כל מה שמפורש שם בתורת ניקור השלם מדין הכסלים שבחלק הפנים, [ועיין שם גם באה"ד בע"ב מספר 5 שכ' בזה"ל התחלקות הבהמה: הבהמה מתחלקת

לחלק הפנים ולחלק אחוריים באופן זה: וכו' ומה ששייך אל צד הבטן — הכסלים — הגבול עד הטבור ולא עד בכלל, והנה עכשיו מחתכים להלאה מן הטבור וכן מצד הגב לחלק פנים וצריך הבשר ההוא ניקור כדין אחוריים וכו' עכ"ל.

ונעתיק מה שהשמיט הכותב, ונראה אם לא שקר ענה בשיטת התורת ניקור השלם,

וז"ל שם במשפט הניקור, חלק הפנים:

תורת הניקור השלם

משפט הניקור, חלק הפנים

ב. הכתף, החזה והכסלים

9 §. ה פ ס ל י ם: מקלפים את הקרום מעל הכסלים וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד (ציון 2) אבל הקרום מסירים לגמרי עד (ציון 3). מוציאים ג' גידים מחשש זלעות האחרונות, חוטי דכפלי (4) ומסירים את הסחוסים שמשאירים מן צלע הי"ג, (5) אורך הכסלים עד הטבור.

הרי מפורש בדבריו דהכסלים [גם מצד זה לצד הפנים] מסתיימים אצל הטבור

ב

המשך להנ"ל

*

והנה הרגיש הכותב שלא ייתפס בדבריו, וכותב שם להלן בעמוד צ"א [כשרוצה לברר שהרפאלע בחלק הפנים לא נקראו כסלים רק דפנות וממילא השומן שעליו מותר] וז"ל:

פרי תמרים

צא

אבל יותר מפורש

מצאתי בספר תורת הנקור וז'שלם (לר' שמחה מאלין מו"צ כביאליסטוק) ע"ש כדף ט"ו שעושה ציור מחלק הפנים וכותב וז"ל מקלפים את הקרום מעל הכסלים (אע"פ שכחכתי בשמו באות ד' שאין נקרא כסלים רק עד הטבור נראה שהכוונה לענין שאין לו דין כסלים אבל בלשון בני אדם קורים לזה כסלים) וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד אנל הקרום מסירים כולו ע"ש. עכ"ל

[הראי' הנפלאה שלו יגואר אח"כ — בדיבור שאח"ז]

והרי שהרגיש שהתונה"ש קורא כסלים גם בחלק הפנים, ותי' שהכוונה שבלשון בני אדם קווים לזה כסלים אבל אין לו דין כסלים, ותי' זה שייך רק לפי זיופו שגנו בכאן זיוף והשמיט תיבת הכסלים: שבתחלת הדיבור שמפרש את מקום הכסלים שבחלק הפנים, [וגם תיבות שבסוף הדיבור "אורך הכסלים עד הטבור" השמיט — ויכול להיות שלא הי' להכותב הזה המהדו"ת ששם תוקן הלשון ע"י המחבר, עכ"פ הד"ה הכסלים: כתוב גם במהדו"ק שנת תרפ"ו והשמיטו בכוונה].

ג

*

עירונג פרשיות

המשוך להנ"ל

*

וממשיך שם בעמוד צ"א בזה"ל:

צא

פרי' תמרים

ושוב כתב שם בדף י"ח

כאידש וז"ל. די פלאנקן (פאפאווינע) ווערט אַראָפּגענומען די בלאם (קרום) און די חלב אונטן ביז צום גיד און דעו' קרום ווערט נאָך אַראָפּגענומען ביז... אָבער די פעטס איז כשר עכ"ל. הרי דמנורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידים. ונראה שחששו לשיטת הוולקים על רש"י דקרום עב לא חשוב חיפור משא"כ על הראפאלע שרי וכנ"ל. יהיה איך שיהיה עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום וכ"כ בספר רב טכחיא דף כ"ב ס"ק ט"ו ע"ש שרק מהגיד ארום ולמטה גררו את כל השומן ע"ש. וכליטא כנראה חששו לשיטת החולקים על רש"י אבל אצלינו אפילו המחמירין להסיר הקרום היוצא מהראפאלע אבל השומן שתחתיו החירו וכמ"ש הרמ"א. עכ"ל

תוכן דבריו:

מעתיק לשון תונה"ש, וכותב "הרי דמפורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידים.... יהי' איך שיהי' עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום".

*

וגם כאן נגלה לך קורא יקר את הסוד והערמימיות שבדבריו, התונה"ש לא מדבר מהשומן שעל הרפאלע רק מהשומן שתחת הרפאלע ומכוסה בבשר הרפאלע, והוא המשך אחד עם החלב שלמטה מן הגיד, אלא שמהגיד ולמעלה מכסהו בשר הרפאלע, והוא פשוט שנו לכל בר בי רב דחד יומא היודע ומכיר קצת את אברי הבהמה. והכונן חשד כאן את הציבור שממילא לא יבינו ולא יתעמקו בדבריו ויכול לכתוב מה שרוצה, והא לך לשון תונה"ש: (כפי שנדפס ע"י המחבר במהדו"ת) [ואיני קורא לזה זיוף — שיכול להיות שהכותב לא ראה את המהדו"ת, אבל טעות ועירוב פרשיות יש כאן].

חורת הנקור השלם

2. דער גראטן, ברוסט און פלאנקן.

9. די פלאנקן (פאָפּאָוינע) ווערט אַראָפּגענומען די בלאַם, (קרום) און דער חלב אונטן ביז צום גיז, (ציפער 2) און דער קרום ווערט נאָך אַראָפּגע-נומען גיז ציפער 3, פון וואָנען מ'הויבט אָן צו טרייבערן, "אַבער די פעטס אונטען ביז ציפער 2 איז פּער. ביי די לעצטע 3 ריפּען איינציגע אָדערן ארויסציען, (צייכענ. 5, 4) אוינמיטן די פלאנקען, די ביינדלעך אויסשניידן, (ציפער 5--ענדע פלאנקען).

והרי שמפורש בדבריו "אבער די פעט"ס אונטע"ן ביז ציפער 2 איז כשר" וכן לפני זה כשמדבר מחלב שלפני הגיד פי' כן און דער חלב אונטע"ן ביז צום גיד, והרי שלך לפניך איך שהכותב עירב את הפרשיות, ומבלבל את הקוראים בדמיונות שוא.

ד

המשך להנ"ל

*

ובעצם ההלכה נמסיק הכותב בשם התונה"ש וכן בשם ספר "רב טבחי"א שמפורש נדבריהם שהתירו את החלב שעל הרפאלע, [וכאמור אין אנו מפלפלים כאן בהלכה, רק ברצוננו להראות בעליל איך שמפורש בדבריהם לאיסור, ורק הכותב בדה שקר על שם, עפ"י זיופיו וסילופיו].

והא לך לשון ספר תורת ניקור השלם (דף י"ג ע"ב):

תורת וזקור השלם

(* באור הלכה בדין חיפוי הקרום.

ביו"ד סימן ס"ד — ו' כתב הרמ"א: כל אלו החלבים אין לחוש להם אלא באחורים של בהמה אבל בחלק הפנים אין בהם בחלבים אלו, רק קצת מן הקרום שעל חלב הכסלים הנשאר בראש הרפנית — וצריך להסיר אותו קרום משם. ויש נוהגים להפריד גם כן הבשר הנדבק זה על גבי זה ולגרור החלב שביניהם, ויש מתירים, משום דחשינו חיפוי בשר, וכן המנהג באשכנז.

וכתב בספר זבח שמואל בזה"ל ומקלף בידו אותו קרום שעל הכסל והוא הקרום העב וחלבו האסור משום חלו: — ותחת אותו קרום יש עוד קרום דק ואסור גם כן משום חלב, ותחת שני הקרומים יש חלב ובוה איתא פלוגתא ורש"י הוא מן המתירין. לפי שמכוסו: עם שני קרומים, אבל החלב הנבלע בין הקרומים אסור לכולי עלמא, כיון זואינו מכוסה אלא בקרום אחר וכן אנו נוהגים. (ראה להלן במשפט הנקור, חלק הפנים § 9).

ודוק בסוף לשונו, שציינ על הנהוג כן למעשה "ראה להלן במשפט הניקור חלק הפנים מטפר 9) "והוא אותו הסעיף שהעתיק הכותב (לעיל) לראי' לדבריו שהתונה"ש מתיר [מה שאוסר כאן בפירושו], ותו לא מידינו.

וה

המשך להנ"ל

*

וכמקרה הזה קרה לו גם בלשון הרב טבחייא, שהביא שמפורש בדבריו להיתר [מה שבאמת להד"מ].

עלבונה של תורה

והרי לך לשון "רב טובזינא" בעצמו: (בסוף הספר בהשמטה לשמות האברים).

רב טבחיא

קרום דק לבן המתפשט על כולו. והוא אסור משום הלב לביע, ותחת איתו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לביע, ותחת איתו חלב יש עיד קרום עב לבן ואינו מתפשט בכל הפסלים אלא בקנה מקומות ותחת איתו קרום עב יש שם חלב והוא החלב שנהלקו בו בני אשכנז עם בני שאר ארצות (בסגרי הניקור).

השמטה לשמות האברים צ"ו
הבשר שעל שלד הבהמה בין ציין
: לבין ציין מו סקים הפניו טעלעית שאין
טטה אלא עיד ובשר והוא מסוף החזה עד
עקרי הירכיים, הן לטטה לצד הארץ והן
מלמעלה לצד השררה נקרא בלשון התקרא
בפסלים' (ג"ל טעל טס זה נקרא עצם
האסיהא, בסל'). ולצד פנים אותו בשר

עכ"ל.

והרי שמפורש בדבריו לאיסור!
הכי אפשר לסמוך על בירור הפוך ומסולף כזה!?

דוגמא יו"ד

*

לא מכירים את חלקי הבהמה

*

ומערבבים את היוצרות

המשך להנ"ל

*

הכותב הנ"ל ממשיך שם בדבריו [להביא ראוי שהחלב שעל הרפאלע מותר] וכתב בזה"ל:

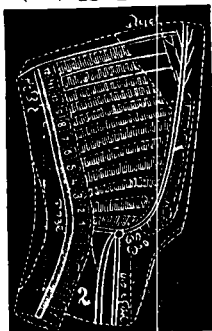
צב פרי תמרים
וכן ראיתי בגבעת פנחס דף כ"ה: שמפרש שם מדר ניקור החזה בלשון אשכנז כותב שם בא"ד זא אויך דאָס ראָטעה פלייש וועלנע די גאַנצע ווייכע ברוסט אומפאסט פאן ביידען זייטען איינע הירט זאמט פעטטע אָפגעצאגען ע"ש. ולא כותב שיצטרכו להוריד השומן מהבשר האודם ורק הקרום היו מורידים. עכ"ל

ואמנם המעיין יראה שהגבעת פנחס מדבר מטרפש הכבד שקראו לו באונגאריין "דאס רויט פלייש" [וכן נקרא בספרי הניקור על אידיש, ולדוגמא עיין סוף זבח שמואל בד"ה חצר הכבד, ובשלחן הטהור - פרעשבורג (עמוד ט'')] וכותב שינקרו את הטרפש מב' הצדדים, ולא מדבר מהרפאלע.

והא לך לשון הגבעת פנחס כצורתו:

גבעת סימן סעיף ה סה פנחס

דחזה - ברוסט (עמ"ס)

צו ערסט ווירד אס הארט 2 אָדערן איינע ראבה אונד איין ווייסע סאן ביידען זייטען הערויס גענאממען. בייא דער ערסטע ריפפע אונטען געהליך וויא זיך צוויי כוליא אנשליסט לויבט איינע ראפעלט אָדער אין דער מיטעלע דעם שראטטע (שדרה) ביין פֿערבינדען ווירד גוט הערויסגענאממען אונד דאן ווירד אין דער נאנצע לאַנגע דער ברוסט דאס ראָטהע פֿלייש אויפגעשניטמען זא ווירד דיא ראפעלט אָדער זיכטבאר אונד הערויס גענאממען בייא דער ווייכען ברוסט ווירד דיא קנארפֿלען אבגעשניטמען אונד איינע ווייסע הויט אבגענאממען זא אויך דאס ראָטהע פֿלייש וועלכעס דיא נאנצע ווייכע ברוסט אוספֿאסט סאן ביידען זייטען איינע הויט זאסט פֿעטטע אבגעצאנען. סאן דיא לעצטען 3, (צעהן עלף צוועלף) ריפפען ביין אין דער לאַנגע דער אונטערער זייטע דער ריפפע הארט ווירד מיט דען מעסער גוט אויף געשניטמען אונד ווירד דא נאנצע אָדער הערויס גענאממען אונד אס דינגען פֿלייש דער לאַנגע סאן דיא קנארפֿלען הערויסגענאממען אונד וואן זיך דארט ווייסעס נאכעל פֿלייש טען זא ווערדען דיא אָדערל ערויכטבאר אונד הערויסגענאממען, אונד וואן זיך דארט ווייסעס נאכעל פֿלייש פֿעלינדעט מוז עס וועקענעשניטמען ווערדען, וויא ווייך דאס עקביינדעל סאן דער 13 טען ריפפע אבגעשניטען.

והרי לך בפירוש, שאת הרפאלע קורא דינגען פֿלייש המונח על הסחוסים, (דוק בלשונו ותראה) ואת הטרפש קורא ראט פֿלייש, והכותב הזה נתחלף לו הטרפש על הרפאלע, ועי"ז מתיר חלב אסור לכו"ע.

[והפליאה הוא רק, שמי שאינו בקי בשמות אברי הבהמה, איך פוסק שאלות בעניני ניקור? וצע"ג!]

דוגמא י"א

*

מבלבלים את הקוראים בהבאת ראי' מענין אחר
לגמרי

[וסומכים על דעת ההמון שלא יבינו תחבולותם]

*

בפרי תמרים עמוד קכ"ז כ' בזה"ל:

קבו

פרי תמרים

פרק ה

כדין השומן שע"ג הצלעות

(א) הנה בא"י מחמירין בזה להסיר השומן שע"ג הצלעות, וכח"ל לא החמירו בזה בשום מקום, גם אין לזה שום מקור בפוסקים, וכבר הרעיש בתשו' משיב דבר ח"כ סי' כ"א ע"ל הלחם שערים (מהשו"כ מקידאן) שרצה להחמיר בזה ולומר שזה חלב הכסלים, והמשיב דבר מכרר שזה חלב הרפנות דשרי כמבואר בח"כ, וכמו שני' מבואר ב"י הרמ"א כס"ז דבחלק הפנים אין שום חלב רק הקרום שע"ג הכסלים בלבד, ולא נמצא בשום פוסק שאסור, אדרבה מדבריו כולם נלמד שזה היתר גמור מדלא פילפלו מזה בענין הבשר שכצלע י"ב. וע' גם בשו"ת כפי אהרן חיו"ד סי' א' דמבואר שם להראי שכצלעות שלפני הטרפס אין שום סרך חלב יעו"ש, והוא הי' הראב"ד להספרדים בירושלים, עכ"ל.

והנה לא נכנס כאן לפלפל אתם בהלכה, (ובלשונותייהם המדברות גדולות נגד הלכה שגם תלמידי הגר"א זי"ע עמדו עוד (בחיי הגר"א זי"ע) בצד האוסרים והם ס"ל שאסור מה"ת וחיוב כרת ע"ז, וכמבואר באורך בקונטרס לחם שערים, בהסכמות הרבה גאונים, ונמצא כן גם בד' הראשונים (ואכ"מ להאריך בהנוגע להלכה), והעלימו עין מכ"ז, וכאילו הוא רק ממנהגי איזה ספרדים), ובאנו כאן רק להראות לעין כל, שהביאו כאן את שו"ת כפי אהרן, וסיימו והוא הי' הראב"ד להספרדינו בירושלים [וממילא גם הספרדים מקילים בזה, ושוב אין לזה שום מקור גם להספרדים, וכפלו את זה כמה פעמים בקובצם שגם להספרדים הוא רק חומרא בעלמא (ולדוגמא עיין בעמוד קמ"ג)].

ופליאה איך לא נושים לחשוב על הציבור הרחב, שכולם לא

יודעים בין ימינם לשמאלם, הלא כל המדובר בשומן שע"ג הצלעות שלאחר הטרפּש [לצד הבני מעיים], והכפי אהרן מבאר שאמנם לפני הטרפּש אין שום סרך חלב, וכי מי חולק בזה? ומה ענין זה לזה? אדרבה משם ראי' שאחר הטרפּש יש חשש חלב, וכן העתיקו כאן [בלי בושה] דמבואר שם להדיא! שבצלעות שלפני הטרפּש אין שום סרך חלב. ומי דיבר בכלל מצלעות שלפני הטרפּש. [ועיי"ש בפנים שהכפי אהרן הזה הוא המקור היותר חזק שלהם, להיתר].

אכן כדי להתיר חלב מותר להשתמש בכל האופנים!

דוגמא י"ב

*

עושים ספק בדבר המפורש להדיא

*

הכותב בפרי תמרים עמוד קל"ח, [מלבד הבלבולים והסילופים בכל הענין שם ואכ"מ] כ' שם וז"ל:

פרי תמרים

קלח

ג) והזב"ש כ' ח"ל גם צרינין לזהר לחתוך ראשי העצמות משני קצות הכסלים ההולכים בעקמימות לצד החזה והמה דכים ולבנים, כי המה מבשר אחוריים ואם הבשר חם משתלפים העצמות, ואי לא צריך לחטט ולחתוך אותם בסכין עכ"ל, וגם בדבריו יש להסתפק אם כוונתו לראשי צלעות הי"ג, או לראשי עצמות החזה, עכ"ל.

[ומלבד שאין שום פירוש לספיקו, שהרי מפורש ההולכים בעקמימות לצד החזה, אבל היאך מסופק בדבר המפורש שם באותו הספר בלשון ברור שאין עוד מקום להסתפק, ועל סמך ספק קלוש כזו שבא בשוגג או במזיד, פוסק שאלות בענין ניקור החמור?]

והרי לך לשון הזבח שמואל בסדר הניקור אשר בסוף הספר

שם בלשון אשכנז, שכתב נכדו, עפ"י הזבח שמואל. וז"ל:

הואב **דרישת סדר ניקור בלשון אשכנז**

איין גיאהט אן עק פאן פלאקען איין יעדע רופע
אין דיא קרום איין זוויר ביינריל (כוח)
עס קאמט ארום פאן הגסער פירטעל
אליא ווען פאן קאן עס פרישער הייט ארויס ציהן
איזט עס גוט יוען אבער ניקט וז מוז מאן מיט איין
פעסטער נאך נראכען ביו מאן דאך ביינריל ארויס געמט

ומפורש בהציוור שהכוונה על ראשי הצלעות, [ולמה לא נסתפק הכותב גם אולי כוונתו של הז"ש על כל ראשי הצלעות, ולמה לא נסתפק רק על ראשי צלעות י"ג, וכנראה שהספיקות הולכים אחרי מה שנזכר לו יותר].

*

ואגב, אראה לך ידידי הקורא!

העתקה מספר שערי זבח [מבעה"מ ספר תפארת מנחם דברי מנחם ועוד, נדפס בירושלים שנת תרע"ג, והוא פיו נפלא על האוהל יצחק] (בפיו גלילי זהב אות י"ב) ותראה מפורש שכוונת ראשי העצמות, היינו ראשי הוצלעות, [ואל תגלה זאת לכותבי הפרי תמרים כי אז יפלו על המחבר הזה בבזיונות וכו', כי הלא בזה נופל כל בנינם שם ודו"ק]. והא לך העתקת הספר שערי זבח:

גלילי זהב עקרת הלכות נימור מחלב הבית עמודי זהב רלג

(יג) גזו פניא דיני, שהם נ"ב כחוסים ומחוסים כמו
בבבחה ובסרים. (ועיין בספרי ביה' יצחק סימן ת"ז
ח"א בעמ"ז אות י"ג) ולריך לעלם ונקראם (גלילי
עריפתי נדעריים) ומחליטם משום חילום, וכדיעבד
אם לא נעלם נשמה, ועיין בספרי ב"י בסימן ב' חלק
א' בעמ"ז אות כ"ה: (יד) קודם המליחה, משום
שפסעמים נחלים חייבים
חרוצים כרגלי העופות ואם
לא עשה בן מותר בדיעבד,
אשילו נחבסלו בן אף על פי
שנחלו חוטים ארומים
שזש אלא שזמן בעלמא
(דמ"א סימן ס"ה ס"ג):
ובזו מוליא חוב כפול של
דס, כמני כספרי הניקור ליד
להודיע להמוני עם העוסקים
בניקור שאותו חוט החוה

להסיר משם גיד הנזול ולחפור בהם הגנה חזיקים:
[ו]ן **מקצת החוה**, וכן לריך להוליא זמחה גיד
לעט והלגן שכל לשם מהבחה: [יא] **שער
הבסלים**, וכן לריך לחפור הגסר: [ב]ן הכוונת
לשפת הבסלים נ"ב החלב שחמתי: [ג]ן **העצמות**,
והם מהללעות והולכים בעקמותיה לגד תיחם והמה
שיכים לכשר אחוריים:
[ד]ן **הבסלים**, וזה הוא
הקקרא שלאחפן: [ה]ן
וצריך להטמ, והני
עמודים שחור זמח להללעות
לריך לחפור עס וטעל ראשי
הגידים כירו ומחשיך
ומחשכים מליחה כחיותם
חמים ונלגן לריך להטע
אחריהם: [ו]ן **לצדתי**
י"ב, והרעל אה דבכ ה'

כירכי העיני כפרק הארכובה החתונה (יד) קודם
המליחה:
ה ואח"כ ריחך על החוה לשני צדדים, וכאחרי כשר
ארום הסוף לחוה ופון מוציא חוט כפיל של דם
שאיחו [ו]ן מקצת החוה עד קצתו וכן בן החוה השני
ואח"כ בחחיל סקקים סיום הגיר שביציא מן החוה
(טז) וסקלקו בירו איחו הקרום [יא] שעל הבסלים,
וצריך נ"ב לחפור ראשי [ג]ן העצמות מאיני צדתי
הבסלים והמה רכים ולבנים. (יז) וטעם האיבור שמים
שיונק מחלב של [ג]ן הבסלים:

ועייין גם בלשון תורות ניקור השלם המובא לעיל בדוגמא ט' אות א' ותראה שגם שם מפורש שהמדובר מסחוסוי צלע י"ג ועייין עוד בספר מנחת שי' — (באידיש) שמפורש שם הכוונה על ראשי הצלעות. וכן בשאר ספרי ניקור ואכ"מ. וכן בגבעת פנחס מפורש להדיא כן, וכמו שהביאו הכותב בעצמו. ודי בזה כאן.

דוגמא י"ג

*

מתירים חלב דאורייתא!

*

ליצנות — מספרי הניקור

*

ז"ל הכתב"ן בפרי תמרים עמוד קפ"ב

פרי תמרים

קפב

הרי אף שמחמיר בענין הטריפה קאלנער (וכ' שם באות ז' דמחמירין בו משום דאפשר דנכלע בו החלב דתוהי מחני) אבל לא כתב שמתפשט על כל בשר הדע"ק, ואף שמצריכו קליפה. צ"ל שאין זה רק חומרא, וכדי שלא להקל במקום גובה הכסלים החמירו גם למטה. וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש בזה חשש דאורייתא, ע"כ צ"ל שרק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור חלק האחרונים. אבל כודאי יש לילך כשיטת כל הראשונים שאין בזה איסור מצד הדין, ומכש"כ לפי מנהג אונגארין שמוכא באהל יצחק הנ"ל, שלא הסירו החלב מבשר הדע"ק וכן הוא בס' טהרת אהרן ובת"י מהר"י סוראזינה. עכ"ל

היוצא לנו מדבריו:

- (א) הסרת החלב מהטריפה קאלנער [אף שבתונה"ש מצריכו קליפה]
 אין זה רק חומרא.
 (ב) וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש בזה חשש דאורייתא [מודה במקצת].
 ג ע"כ צ"ל שרק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור חלק

האחוריים [ועכצ"ל שהגזימו בלשון חשש דאורייתא, דאל"כ לא יוכל הכותב להתירן].
 (ד' ומכש"כ לפי מנהג אונגארין [באיזה זמן השתמשו באונגארין בחלק האחוריים — ובטריפה קאלנער].

שומו שמים! על ליצנות גסה ושפלה כזו מכל ספרי ניקור, ומאזהרותיהם החמורות, וממנהג אונגארין, וד"ל.

ה' ירחם!

דוגמא י"ד

*

מתירים חלב דאורייתא

על סמך שלא מכירים בחלקי הבהמה

*

חוצפה נגד הפוסקים

*

השבת אבידה

*

חזה בחלק אחוריים!?

*

ז"ל הכותב ב"פרי תמרים" עמוד ס"א אחרי שהאריך שם בדברים המוסיפים הב"ל כ' בזה"ל:

סא

פרי תמרים

רק לכאורה עומד נגדינו מ"ש בדרכי" (סקל"ה) בשם שריג בכונת רש"י שבציד הבהמה יש מקום פנוי מצלעות שאין שם אלא עור וכשר והוא מסוף החזה עד עיקר הירכים זהו הנקרא נלשון המקרא כסלים רש לה לצד פנים קרום דק לכן

המתפשט בכל הכסלים והוא אסור משום חלב לכו"ע ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע וכו' עכ"ל, אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל וצריך לגרדו. ומ"ש סוף החזה צ"ל שהוא לצד מעלה משא"כ משם עד תחלת החזה אינו כסלים כלל כיון שהוא כציד הצלעות וכמו שהוכחנו לעיל. וא"כ צריך לחפש למעלה בחלק האחוריים חלב נקלף תחת הקרום ולזה כוונת השו"ג. ועכ"פ דבריו סתומים, והדברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים ואין שום חשש כלל לענ"ד.
עכ"ל

תוכן דבריו:

א) הדרכי תשובה מעתיק את לשון הספר "שלחן גבוה" שמסוף החזה [והוא עדיין בחלק הפנים] עד עיקר הירכיים הוא הנקרא כסלים וקרום הדק [אשר שם] אסור משום חלב לכולי עלמא, ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע [ועיי"ש בפנים שהוא אסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כוית].

ב) וע"ז כ' הכותב הזה "אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל" [פי' וכיון שהכותב אינו יודע בע"כ דברי הדרכי תשובה והשו"ג בטלין ח"ו].

ג) "ומ"ש [השו"ג] סוף החזה, צ"ל שהוא לצד מעלה" [נבקש מהקורא לפרש את עומק הכוונה].

ד) "וא"כ צריך לחפש בחלק האחוריים חלב נקלף וכו'" [מן הראוי הי' לעזור להכותב לחפש את סוף החזה בחלק האחוריים (ומי שימצאנו יודיע להכותב ויקיים בזה מצות השבת אבידה) ואז כשנמצא את החלב הנקלף הזה, ואת מקום החזה, אז נוכל לאכול בשר בהמה ע"ס הכותב הזה].

ה) והמסקנא! "ועכ"פ דבריו [של השו"ג והדרכ"ת] סתומים", [ולכן] המסקנא להלכה ולמעשה:

ו) בזה"ל, "והדברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים, ואין שום חשש כלל לענ"ד" [פי' חלב האסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כרת, כ' הכותב שאין שום חשש כלל — היפוך מדבריהם — ועל מה ולמה, על סמך הקושיא הגדולה שלו "שלא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף וכו'"].

שומו שמים!

דוגמא ט"ו

*

זיוף ע"י העתקת חצי הקטע!

*

ידוע מש"כ הספרים בשם הראשונים כי המתחיל באמצע ענין יכול למצוא מ"ע בתורה לעבוד (ח"ו) ע"ז, כי הרי מפורש בקרא "ועבדתם ..... אחרים". הזכותבים בעלי פרי תמרים לקחו להם גם דרך הזה, להשמיט חצי הקטע, ולהתחיל באמצע הענין כדי שיקבלו הדברים משמעות והפוך לגמרי, ונביא כאן רק דוגמא א':

קיט

פרי תמרים

פרק ג

בענין הקרום העב התחתון של הכסלים

(א) הנה סדר הקרומים כך הוא, ע"ג הבשר הארום הרק שע"ג ראשי הצלעות הנקרא דאפאלע יש ב' קרומים זעג"ז, והקרום שלמעלה הוא עב והב' הוא רק וביניהם יש קצת חלב, וגם תחת הקרום הרק יש קצת חלב ע"ג הבשר הארום כפרט בבהמה שמינה, ואח"כ נמשך מסיום הבשר קרום עב ולבן החופה את החלב, שנחלב זה יש מחלוקת מנהג אשכנז וספרד הנ"ל בפרק הקרום ומנהגינו להקל. וע"ג הקרום העב הזה נמשכים ג"כ הב' הקרומים הנ"ל שהיו ע"ג הבשר עם קצת חלב ביניהם ותחתיהם, ויש בזה כמה חילוקי מנהגים, יש נוהגין שמסידין אף את הקרום העב התחתון, אפי' להמתידין את החלב שתחתיו, וכן יש שמסידין הקרומים שע"ג הבשר הארום עם השומן שביניהם ותחתיהם, ויש שנוהגין שלא הסירו הקרום העב התחתון והסירו רק הקרומים העליונים ולא הקפידו על קצת חלב שנשאר ע"ג הבשר והקרום העב התחתון, וכן הוא מנהג רוב המנקדים וכן נהגו בק"ק סאטמאר כפי ערות זרדי"ל ווייס הנ"ל, ויש שמקילים עוד שמסידים רק הקרום העב העליון ולא הקרום הרק השני, ועי' בס' הטריפות בהלכה (ע' 111) ממכתב המנקה הידושלמי הור"א"כ רבכל תפוצות הגולה מורדיים רק את הקרום העליון הנמשך מהכסל שבראש הרפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שומן כשר, וכוון גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל ומנקדים את הכל ענ"ל, ויש בזה כמה עקולי ופשודי ואינו מבואר כ"כ בפוסקים. עכ"ל

ובקיצור:

- (א) הכותב מסביר סדר הקרומים,
 (ב) ומביא גם יש מקילים בקרום העב התחתון, ויש מקילים עוד

שמסירין רק הקרום העב העליון ולא הקרום הדק השני שתחתיו. (ג) וע"ז מביא מספר הטריפות בהלכה ע' 113 דבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון וכו' ולא יותר [והכוונה לעשות רושם, כאילו לאפוקי הקרום הדק והקרום העב התחתון וכש"כ חלב שעל השפונדער, שהרי כפי העתקת הכותב, שלא מביא את הענין שלפני זה, ממילא הפי' ולא יותר מהקרום הזה בכל חלק הפנים. ודוק].

והא לך לשון הספר כהווייתו ותראה הערמה שעשה כאן הכותב הזה.

(ובדרך אגב שם הספר "הטריפות בישראל" ואולי שינה השם בכוונה כדי שלא ייתפס וד"ל), וז"ל הספר ע' 113 :

והנה אביא לך דוגמה אחרת מה שהספרדים מחמירים כאן ג"כ, והאשכנזים בכל תפוצות הגולה מתירים את זה היתוי גמור, לגבי חלב הדפנות, שבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון הנמשך מהכסל שבראש הדפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שונן כשר וכאן גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל (עיין ברמ"א ביו"ד ס' ס"ד) ומנקרים את הכל,

והרי לך בפירוש שמדבר רק לגבי חלב הדפנות (והוא החלב שמונח על הצלעות), וע"ז כותב שבכל תפוצות הגולה מורידים רק הקרום שעליו ולא את החלב שעל הצלעות, שהוא שומן כשר, משא"כ בא"י גם הספרדים (הזמקילים שם בענין הקודם) אוסרים אותו (וכש"כ האשכנזים — ודוק גזה כי הוא היפוך מכל כתיבותיהם בכל הקובץ שלהם בכמה מקומות) וגם מפרידים בין חתיכות הכסל (פי' שמנקרים גם את השומן שמתחת להרפאלע ודוק).

אבל אין זה ענין כלל להקרום הדק שעל הריפאלע, ולא על קרום העב התחתון, ולא על החלב שעל השפונדער, שלא נקרא כבר דפנות אלא כסלים. והוא נ'שוט מאד לכל בר בי רב דחד יומא.

ועוד תדע לך שהוא כן. שהרי גם הכותב דנן בפ"ת מודה שיש גם מחמירים בחו"ל בחלג' שעל השפונדער, וכמו"כ שיש גם "מחמירים" בהקרומים שהביא מקודם, וא"כ איך כותב המנקר הירושלמי שבכל תפוצות הגולה מתירים את הכל, (לשיטת הכוז"ב הזה בפרי תמרים), אלא שהאמת הוא, שמדבר שם מענין אחר לגמרי, רק מחלב הדפנות, ולא נגע ולא פגע לענין הקרומים שעל הכסלים כלל.

והרי לך איך שמזויפים בדובאת חצי קטע, המשנה את הדברים לגמרי!

וה' ירחק!

דוגמא טז

*

את מי חרפת וגדפת ועל מי הרימות קול
ותשא מרום עיניך על קדוש ישראל

*

רבם דקרו!

*

הנה ידוע לכל גודל מסינ"פ של כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק
רשכבה"ג מסאטמער זי"ע, בעניני כשרות, והאריכות בזה אך למותר
ויבואר קצת מתוך לשונו הקדוש אשר יועתק פה להלן, ואיך זה בוש
לא יבוש הכותב הזה בהפכו דברי אלקים חיים לתוכן וכוונה
מהופכת, אך ורק למען העלות זדון לבבו להכשיל את הרבים
במאכלות אסורות ח"ו!

הנה ז"ל הכותב גפרי תמרים עמוד קנ"ט אחרי שהאריך שם
ורוצה לברר שאי"צ השגחה בניקור חלק הפנים ושברוב קהלות
בארצות אירופה [לפי שטותו ושקריותו] לא הי' שום השגחה ע"ז
וסמכו על המנקרים ורוב הרבנים לא ידעו בהלכות ניקור כלל
[עושה ליצנות מרוב הרבנים באירופה], ומעיקר הדין י"ל דבאמת
המנקרים נאמנים ויש להם חזקת כשרות ע"ז, [אבל עמד לפניו
האמת במילואו וצעק עליו, היאך אתה מעיז כ"כ לשקר!] לכן סיים
שם בזה"ל:

פרי תמרים

קנט

ד) אכן מרן הקדוש ז"ל בתשו' דברי יואל חיו"ד סי' ל"ד האריך טובא לבאר
שכן הוא מעיקר הדין, וכדיום לכל הפוסקים לא סמכי' על סתם חזקת כשרות
בישראל, לפי שחזקה זו בנוי' על רוב דרוב ישראל כשרין הן כמור"ש בפני' כגיטין
דף י"ז, וכדורות הללו איתרע כעו"ה רוב זה, והרוב הוא להיפך כעו"ה, וא"כ אפי'
לשי' הפוסקים בסי' קי"ט דסתם ישראל בחזקת כשרות הן, ל"ש זה בזמה"ז
ולכר"ע א"א לסמוך על חזקה זו, ובלא"ה לדעת הרמ"א בסי' קי"ט אין סומכין
כ"א על מי שמוחזק ככשרות ע"ש, וכ"כ הטו"ז שם סק"ב כהרמ"א בפרט כשאנו
רואין קילקול הדורות ולא אנשיר דרא, הן אמת דכשי"ך סק"א פסק כהמחבר, אבל
בכ"ש מס' ע"ז דף ל"ט מנריע דבאיסור דאורייתא כגון כשר וכדומה אסור מצד

הדין וכדעת הרמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מצד התקנה שהוא תקנת קדמונים כמדניתו בחרם שאין לקנות מכל אדם ינות וגביות וכדו' שהוא מדרבנן. כ"א כשיש בידו כתב הכשר ממורה הוראה שחקר על המאכל ועל המשקה ההוא אם נעשה בכשרות, ובכל"י ר"ס קי"ט כ' כע"ז שתקנו בפנקס הארצות שאף ממי שמוחזק בכשרות אין ליקח שום דבר מאכל, אא"כ יש בידו כתב הכשר מהאב"ד, (וע' בדר"ח סי' קי"ט סק"ז), והאריך עוד מרן בזה בבוודאי מעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין ולא סמכי' אסתם חזקת כשרות, יעו"ש בדב"ק בדברים חוצבים להכות אש בזה.

(ה) והנה אף לפי"ד רבינו ז"ל, אין זה רק בסתם ישראל שלא הוחזק בכשרות, וע"ז קאמר דמעיקר הדין לא סמכי' היום על חזקה דסתם ישראל בחזקת כשרות זון, וצריך השגחה על כל הדברים ניקור ומליחה, אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקדק במעשיו, לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח, ומ"מ יש בזה משום תקנת הקדמונים הנ"ל שאף מוחזק בכשויות יהי' לו כתב הכשר מרב שחקר ודרש על אופני עשיית המאכל, אבל אין עליו קפיда שיהי' לו משגיח תמיד, עכ"ל

ותמצית הדברים עד כאן:

- (א) מרן הקדוש ז"ל האריך שומעיקר הדין לכל הפוסקים לא סמכין היום על סתם חזקת כשרות.
- (ב) ועוד האריך מרן ז"ל שמעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין, ולא סמכין אסתם חזקת כשרות.
- (ג) [והחלטת הכותב] אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקדק במעשיו לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח.
- [אבל עדיין איני יודע מהו גדר מוחזק בכשרות שעליו סמכין אף בלי משגיח, עד שבא הכותב והמושיך ללמדינו בדברים דלהלן:]

פרי תמרים

קס

(ו) והנה גדר מוחזק כשרות כ' בדרכ"ח סי' קי"ט סק"י כשם ערוך השלחן ס"ו דאין הכוונה שיהא יר"א מרכים או חסיד וצדיק, אלא כל שמתנהג ע"פ דת ישראל מניח טו"ח ומתפלל ג"פ בכל יום ונוטל ידיו לאכילה ומנהיג את כ"ב בכשרות דתה"ק, זה נקרא מוחזק בכשרות ויכול להיות שבאזה פרט הוא חשוד מפני קלות הדבר בעיניו ולכל הדברים הוא מוחזק בכשרות עכ"ל, ומד' הפוסקים נראה דבעי"גם שיהא מוחזק לאדם נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, וע' לשון מרן בס"י ל"ד אות ה' ד"ה ולפע"ד.

ותוכן דבריו:

(א) גדר מוחזק בכשרות כ' הערוך השלחן כל שמתנהג וכו' מניח טו"ח ומתפלל וכו'. [ולא נכנס כאן לעצם הזיוף בזה שמפורש להדיא

בערוך השלחן שם ה"י ו"ב וז"ל ודע דכל ענין זה אינו נוגע לדיני שחיטה ובדיקה וניקור שבשם לדברי הכל צריך לידע שהוא מומחה וצריך לבדוקו וכו' עיי"ש. אבל יותר מזה הלא מפורש בתשובת מרן זי"ע שם שלא לסמוך בזה על הערוך השלחן ויובא להלן].

(ב) [ועשה לנו טובה, שהסכים להזכיר גם] שמדברי הפוסקים נראה דבעי שיהא מוחזק לאוים נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, [ב] דברים אלו סגי, (א) מוחזק לאדם נאמן, (ב) אינו חשוד, ודר"ק]

[וכהדין גרמיזא זבאה באחרונה הסכים להזכיר גם] לעיין בלשון מרן בסי' ל"ד אות ה' ד"ה ולפע"ד, [וסמך הכותב על הציבור הנאמן והתמים שלא יעיינו בפנים ולא יתפשוהו ששם מפורש להיפוך מכל מסקנתו הזוה, וסיים בהרחבת לשונו להלכה ולמעשה וז"ל:]

(ו) ועכ"פ היוצא לנו מכ"ז דין מנקרי חלק הפנים קיל מדין מנקרי חלק האחורי, ומדינא א"צ קבלה וגם א"צ לכרוך ולהשגיח אחיהם, אכן כ"ז כמוחזק לכשר ונאמן שהוא ירו"ש, וגם הוא צריך הכשר מרב שחקר על אופני עשיית המאכל דניקור ומליחה, אכן על סתם ישראל דלא הוחזק כשרותו אין סומכין בזמניה, וכ"ש על קלי הרעה שאינם נאמנים, וצריכין השגחה יתירה על כל מעשיהם בניקור ומליחה, ובלא"ה אין נאמנים, ובהגב"ע שכביד"צ שכירושלים העיד הר"ל ווייס נ"י שכ"ק מרן זי"ע הקפיד שהמשגיח לא יעבור רק ישגיח כל הזמן על מעשי הקצבים, ולמיגרד מילתא נהגו בכמ"ק שגם בחלק הפנים אף כמוחזקים בכשרות, יהיה עליהם השגחה ולכרוך הניקור כמו"ש בדר"ח כנ"ל.

עכ"ל

ותמצית דבריו:

לעשות רושם שכהיום שכל הקצבים מוחזקים בכשרות וכולם נאמנים [שהרי מתפללים בכל יום ומניחים טו"ת], ממילא מעיקר הדין אין צריך השגחה, ורק למיגרד מלתא נהגו בכמה מקומות שגם בחלק הפנים אף במוחזקים בכשרות יהי עליהם השגחה וכו'.

*

והנה מן הראוי הי' להעיר על דברים הנ"ל ולמחות עליהם בחזק יד, אך החלטנו שדברי חכמים אין צריכין חיזוק, וקצת מן האור דוחה הרבה מן החושך, וזי לנו בהעתקת דברות קדשו של הגה"ק זי"ע, וכל המתעמק בו מעצמו יראה את אשר לפניו ואיך שזייף וסילף את כל הדברים בהיפוך כוונה מרישא לסיפא ממש וידע איך להתנהג הלכה למעשה:

שנצטעב אי אפער לביוח השגחה וכמו שמכוסב משינו
כמרכלות מכוסה גם משינו הכי"ד, ועיין חוספוח
כתובות כ"ח ע"ב ד"ה בית הפרס, דלף ודסק טומאה
נרי"ה טבור מ"מ לא טיבור חכמים אלל כשכוח באקראי
אלל דנדר שיאשר כן לפולס לא רלו לעכר, ונפרט
בשחיטת בכרות דלר"ד גם השגחה על הקלנים וכשנח
בבשר ממקום נסחר קשה יותר בהשגחה.

2

ובז"ש עוד לענין הקלנים שמכרו בשר הרבה יותר
ממכ שבחיר לעשות, ושאל אחסם מאין לכס בשר
כ"ה, ואמרו שהשו"ב שוחטים במחנה, ובשו"ב"ם ככחישו
שהוא שקר ולא שחטו במחנה, וגם כ"ה קהל דלג פסיק
שקלבים מניחים בשר משי"ב שנאמר מרכז במרה
לחחרל שלו, ופי"ה שחטו אהד בשר אחר כמכ ימים,
בספיק אפילו לומח וקטב בשר בשר אחר כמכ ימים,
ושלל השליח בי"ד לראות בכמקולן ולא הכינו הק"ב
ליכנס לראות ועוד ב"ה אוחו, ושוב ר"ה לעמ"ד נאמנים
שיצטו על הבשר מכניחה עד המכירה ולא רלו
הקלנים להכל נאמן, ופי"ה ככ"ה על בבשר שהוא אסור.
אין ספק שאיסור זה הוא כות ובהלכה, ובאובל מבשר
הקלנים האלו ע"ס שיב"י משגיח כראוי הוא באובל
ציעות ועריפות ר"ל

ודג"ה מעיקר הדיון אם לקח בשר ממחס בני אדם אף
שאינו תשוד בלל אלל שאין יודעין כי צדירה שהוא
מוחזק בכשרות, הוא פלוגתא ברמב"ם והראש"ד ז"ל
(כ"ה מ"ה פי"ה כ"ה), ובשו"ב יו"ד סימן ק"ט"ט (סעיף
א') הוא פלוגתא במהר"ם והרמ"א, שבמחנה פסק
הראש"ד שאף על התשוד אין לסמוך עליו, והרמ"א
ז"ל פסק כהרמב"ם שאף ממי שאינו תשוד אסור לקנינו
אפילו איסור דרבנן, ופי"ה ב"ש סי"ג ג', ובשו"ב
ש"ס (סי"ג ב') כתב לנהוג כדעה ברמ"א בפרט שאלו
רואין קלקול הדורות ולא אשכר דרי, כן אמר שמדברי
הש"ך (סי"ג א') נראה שנטעם לבקל וכדעה במהר"ם,
אלל החבו"ש בבכ"ש מ"ס פי"ד דף ל"ט מכריע בדאסור
דאורייתא ב"ן בשר וכדומה אסור מלך הדין וכדעה
ברמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מלך התקנה שהוא חקנה
קדמוים במדינתו בחרם שאין לקנות מכל אדם יינות
וגבינות וכדומה שהוא מדרבנן כי אם כשיש צדו כתב
בבשר ממורה הוראה שחקר על כמאלל ועל המשקה
הואו אם נעשה בכשרות, ובכ"ה ר"ש סימן ק"ט"ט כתב
כעין זה שחקנו בעניקם הארלות שאף ממי שמוחזק בכשרות
אין ליקח ע"ס דבר מאלל אלל אי"ש יש צדו כתב בבשר
מהכ"ה, ובני"ד דמירי מתקנת בשר שהוא שכיב"ה חש
בבילה וטריפה דאורייתא, אף בלי התקנה אין לנו אחר
בכרעת הבכ"ש שבכריע מלך דיון כדעה ברמ"א ז"ל
שסקס כהרמב"ם.

אחרשת"ה נאכ"ד ... ראשית מ"ש דיון מה שלפי
משפטי כמדינה אין לשחוט אלל פכוס מיומנס
ובשו"ב"ם שוחטים יותר במחנה ומלך דינה ומלכותה
עונש גדול עד מאוד, והב"ה מחשו"ב מברש"ק ב"ה האלף
לך שלמה (חיו"ד סימן א') שאוסר בבחלת בני"ב,
ומחשו"ב בר לואי שחוקק עליו והב"ה ראי" מהה דשחטין
בספינה (חולין דף י"ב ע"ב) וכרי בספינה ואיכא
ביעחוחא דמיא כמבואר בש"ס ברכות (דף ל' ע"א)
השכים ללחח מחפלו ואח"כ יקרא ק"ש ויפרישי ז"ל
השום ביעחוחא דמיא וע"כ ובשחיטת לא חייב לביעחוחא.

ולר"נא נראה לפע"ד שא"כ לעשות כלל מוחלט בעיני
א, אלל הכל תלוי לפי ראות עיני המורה, כי
אין לנו ראי" ברור מהש"ס ומכרשונים לא לאיסור
ולא לביתר אלל מכה סכרה, ובמקום פחד גדול שאימת
השוער חקופה עונש חמור אשר לא ישא פנים ולא
יקח שוחד וא"כ להסחר ממנו, או שהשו"ב הוא כנכנס
בעל פחון גדול שמפחד מאוד אפילו מדרב קטן, או
יש לחוש למכשולות, שאף שאינו דומה לגמרי לעילוף
המוחזק בש"ס, כי ענין בעילוף הוא שפר כחוחו
והרגשותיו לגמרי מחמת רליות הדם כפי שהב"ה כה"ש
(סימן א' סי"ק א') ע"ן מהמורה (נדרים דף פ"ז ע"א)
נתעלף ומת, מ"מ גם גדול כפחד והכחל מסור דעת
האדם, בפרט עכשיו שדעתנו קלרה, ויכול ללח למכשולות
ח"ו. אמנם במקום שהוא דינה רפיה ואין כפחד ג"ויל
ורואים בחרו אלל הו"ב שאינו מפחד בעצמו כי"כ ויכול
לכוון דעתו כראוי [כמו שגם בעילוף המוחזק בש"ס
כוא תלוי בעצמיים כמבואר בגמרא], אז ודאי שד"ס
יותר ממי שדרכו להתעלף כיון שרואים בזה שאין דרכו
להתפחד ואין חשש, ובדרך זה אפשר להשוות דעת
כל הגדולים התקלין והמחמירין שאין פלוגתא בעיניך
בכפרה אלל מר כי אחריכ ומר כי אחריכ.

אך דה עקא שאין אז במדינהכס כעה כאשר היה
מלפנים שאירע דבר זה דרך מקרה בלחה מקום
והיה אפשרות להחיר לפי ראות עיני הדין אין במקומות
אלל עכשיו הוא דבר הנלמד בכל המדינה ואם יתפשטו
הביתור ישעו כן בכל מקום, כי יאמרו כל הסריקין אסורין
ובריקו בייתום מוחרין וכבר בחירו פרושים את הדבר,
ויסוק מנייה מורבה, כי ודאי יש מקומות שהוא בכלה
גדולה ובאופן שאין להחיר, גם יש מקומות שאין כה
בית דין יפה כ"י מכה"ה הקבלה מחכמים שלל כדע
ומורל הקלנים והמנהלים על הו"ב יותר מהמורה בי"ד
ובש"ך ממורה שמים, גם יש מקומות שגם בשו"ב"ם אינם
כראוי על לבו"ש ועריכים השגחה בכ"ה, ובנדרים

שאלות ותשובות

י"ד סימן דר

דברי יוא"ל

ועוד דאף לדעת הרמב"ם שספק כמחבר שאין חיסור ליקח אלא ממי שבוטח השור, מ"מ כחן כהכרזתם כחשוב י"ד סימן ז' דמי שמקם עליו קלה ותשרא אפילו ולא אחזיק בודאי יש המחלואה ורגלים לדבר שמשער יורח הרמב"ם דיל שאסור ליקח נומה ובערוך בשנתן סימן ק"י"ט אוח כי כהן, כלל גדול ל"ך לדעת דכל דמי שפיר שפסיקין זה ובשאר מקימה ששנים

ויפסיקין, אין הכוונה דווקא שמתקבל מזה בני"ד שזה כ"אש עבר עזיבה ז' דנכ"כא גם לעדות פסול אלא אפילו השדא בעלמא שלא עליו קול קלה דפסיקין או קלה ולא פסיקין דבני"ד שם סימן ק"י"ט כחן חזיה פרי"ט בבלב ז' אשר יק' לפסול עליכם טובא, אבל בפני"ד זה כביא ראייה ברורה, וגם מדברי הרמב"ם כ"ל וראה ראי' לדבריו, ועוד ראייה מהכא פוסקים ראשונים ואחרונים ואין להאריך. וא"כ קצתים כאלו שלא עליהם קלה ולא פסיקין שכיבדו בשר כבאכר נקראו השווים אף לדעת המחבר והרמב"ם, ובעצם שאין לך רגלים לדבר ויחר מה שלא כניחו כעלית בני"ד ל"כנס, שבה כרלו לדעת שחשד גדולה עליהם וטרקו מעליהם מול השגחה כבני"ד שזה פירוש גדולה שאין לשער, ולכל כדעיות אסור לגנות מהם בלי משגיח כראוי וק"י"ט אש כהב הלי כהנה בעת ששית רובא דרובא מהקצתים שבונינו.

וקדושת זקניו בני"טם בדרשה לשכ"כא אוח י"ד כחן בחלמ"ט בדרשה חלבי"ק: ל"ך לפסול השמחה וס"י לחקן מקולן מיוחד כבשרה וא"ש בל"ל שומד על גביה על כשכחה ע"ז בניעה פתיחה ש"י ואלו כדא גם בפנינו יקו"ר ודומה לה בפנינו בדרשה ח"י ז' ולא חאמר כלה לא כדורות הראשונים דזרחו ה"אחרונים דימים הראשונים כיו טונים ויראים יותר ומה נשתנה כ"י"ס לחקן ולהוש על מה שלא חשו הראשונים וסמכו על חוקה כשרות, דה אינו דחשבונו גדלו בשביל שבדורות הראשונים כיו כלל ריאים ושלמים וחדלים לדבר כי' עד שלא היה ראי' לחוש על שום אדם אפילו משבו שוגג, לא כן פסק כי המלא חמלא מבני עמנו אשר לאן חזינו ומטינו מלמכה כבשר לכל מסור, מ"כ אפילו מה' שאכלו אכזריותו הראשונים ראי' לנו שלא לחבול כי' א"כ בעשות משמח וס"י גדר ש"י"ט: כשר בודאי בלי שום ספק, מבלתי"ק וי"י"ש שהאריך עוד, ודרשה ז' אומיה בעת אשר בעמיד מקולן כפיניטם אשר ממש אחר ופשו על הדבר כי' קצתים השליכו עליו בלי"ה לחור ביהו בדרך החלון אכן גדולה כדו להמית ר"ל וע"ל כמסנן בדרך נ"כ, גם בפני"ד כ"י לו כמה מתנגדים בזה כי' כיו הרבה קלי בועה ובדומה, אבל כוא לא נח ולא שקט בכל אזה עד שגלה בידו לעמדת משגיח כראוי עד כיו"ט ב"ה. ובני"ט שאין ראי' מדורות שלפנינו, זה מחבר גם כדמי

שלי קולו כדורות ל"ך לבחמיר יותר שלא להאמין לפסח אדם, והמכירם שיק כחשוב ח"י"ד סימן א' כחן שפכשו שחמור והיראה מהמעשים והקלות כלין כשור כן יתן צעק"ל, כמעט פסקה חזקה כשרות-מסחה ישראל.

ו"פ"ע"ד כוא מוכרח משי"ם ופוסקים, שכ"י מקור פלוגתא כרמב"ם והרמב"ם ז"ל אש יש לפסח אדם חזקה כשרות, כוא נגמרה עבודה א"ה דף ל"ט דהיי"א אין לוחקין כשרות, ועי"ן רמב"ם כ"י מ"א פ"י"א הלכה כ"י ז' ובני"ד ובלחם משה"ס שם טעם פלוגתא, וברמב"ם סובר דכורא ללו דוקא אלא כל חו"ל בכלל וכ"ש הוא, ולא בני לאפוקי אלא ח"י בומן שכיב כולו לישראל, ובזמ"ה"ו אף ארץ ישראל דינו כח"ל, ורמב"ם ז"ל סובר דכורא דוקא בשביל שבו השווים אבל שאר מקומות שאינם השווים לא, וכה"א ח"י אפטר לומר דכורא כ"י אז ממוחלת למכר, כי' כ"י דרי"ם שם חללים ולמורא"ה וימקום שכ"י רב"ן וחלמדי"בון בזמן התנאים כ"י הרבה מורה ויראה, גם מ"ד בספרה א"ל היה מוחזק שכן אז אפילו רובן השווים למכור דברים באסורים, לא כ"י ל"ך להשמיטו שאין לוחקין אש מסחה ג"ל דשיטת כל דפרי"ט מרובא פרי"ט, וע"כ שכ"י רק תשרו מנוי שם בחוסן שחששו ח"ל במיטע כמנוי ולא נזנו שם חזקה כשרות לפסח כ"י א"ה, ופי' חוס' שנה דף י"ג מ"א ד"ה רב"א, דאף דרוב י"ה משערין הם ומה שאמרו בסוטה (דף מ"ה ע"א) שלא כיו מפרישין מ"ל שלא כיו מפרישין כולם, מ"מ חו למיטע בדמאי יותר ממקום אחר משום שהוא מיטע דשיחא טובא, וא"כ מ"כ ז"ל שנאמר עניינים שחורו חז"ל ליקח מסחה אדם נחמד להם שלא כ"י כהשדא אפילו בדרך מיטע בשכ"י, כי' גם בדמאי לא כ"י כהשגח אלא עבור מיטע בשכ"י, אה דעת הרמב"ם בהשגחיו שכתב דלא חשיד, וס"י גם לדעת הרמב"ם ח"א לומר דכללל כ"ל דכלל מקום יש חזקה כשרות, דכ"י כורא יוכ"י, ובדברים סחומים נגמ' הגבול בזה למכ הששו כשרות, אבל מדחיין בדמאי שחששו למיטע כמנוי אף כ"הא דרובא כשרות, חו ח"א הבקן יותר גם במקומות אחרות וילמד סחום מן המסור. ובנינו שרבה כהמשל והקלות רח"ל.

והחורב והיראה מהמעשים בדרשה החשובה, לא עדיין מסורא, ובע"כ אין להתשוים מיטע כמנוי אלא רוב כמנוי ואין לנו לסמוך על חזקה כשרות אף לדעת הרמב"ם ז"ל.

ח

והפ"ט גיטין דף י"ז חקן על חזקה כשרות מה עי"ב דילמא מכסן אמה לשום לא כ"י ל"כ חזקה כשרות, והכ"ז ד"כ"כ משום בלתי"ק חסר רובא דרובי ישראל, כ"ה

דכ"ס דחיק ומקיס אנפשי לאוקמא קרא בגוונא חזא כגון שהי' אביו ואמו חנושין בניה האסורים, איכא לאוקמי גם בגוונא שמכירין את כלם שכוחקא בנדקתא מזד מעשי' באופן שלא נלמדך לסמוך על הרוח, וכו' מדוקדק קלח בלשון, שכל הפוסקים קראו לחוקא חוקת פשרות, וכן שני החו"מ וקראו חוקת נדקת, ולפי ה"ל מוכן הוא מכיון שהוא יותר מסתם חוקת פשרות יפן שמכירין בנדקתה, וקלח יש ליישב בזה קושיית המבשר"א ישי"ש ודו"ק.

עו"כ בגוונא החו"מ דמאי לאוקמי משום דאוליגין בחר חוקת, דלף דהו' כיו' ג"כ מחמת רוב, מ"מ כיון דנתוסף עוד רוב דחוקת פשרות שלא זינחה, על הרוח דלף שזינחה רוב בעילות אחר כבעל, וכיו' חרי רובי, ולמיטעא דמיטעא לא חייב אף ר"מ דחייב למיטעא, וא"כ אין ראי' דאוליגין בחר רובא שאינו אלא רוב אחד ואין שם מיטעא דמיטעא. ואפשר ליישב גם בזה קושיית המבשר"א דרך הפלגול אלא שאין הזמן גרמא להאריך כע"ז בפלגול.

1

והעיקר מה שגראה לעני' להלכה בחוקא זו, על דרך מה שכח בתי"ש סימן כ"ט לחלק בספק עריפות דאמריין (תולין דף ע' פ"א) שחשבה בותרת, ובספק דרוסה או יש לה קצת נושא, דנזכר הוי חוקת פשרות מחמת עזמה דודאי בעשע שגולדה לא רוב דרוסה ולא ה"י לה קצת, וכיו' חוקת הגוף משעב אוטו"כ משא"כ בשאר עריפות כמו מים בראש או ספק נקובה שאפשר שגולדה כך ואין לה חוקת הגוף, פ"כ שהוא חוקת מחמת הרוח דרוב בהמות כשירות ישי"ש באורך, וכמו"כ בנידון דידן, דאיכא דלנו דנין אס נעשה משעב אוטו ר"ל, ופי' בודאי יש לה חוקת מחולדה דבשעב שגולדה בודאי לא זינחה לדנין כמו שכח הנו"כ, שפיר כחבו החוספות דאיכא לחוקתא בחוקת פשרות, שלגלג הכשע דילמא לאו אביו הוא זיל שנעשכ משעב אוטו ר"ל וע"י יש לה חוקת מחולדה, משא"כ איכא שאנו דנין אס לסמוך לחוקת פשרות ליקח ממנו דבר מאכל, כפרט איכא דאיכא חימוד ממון וסודת, שאין בסמיכה אלא שממנת ירחא חטא ויראלא שמים לא יכשיל את חבירו, בחוקת פשרות כזכר קשב טובא קושיית הפני' שאין לנו חוקת אף מחולדה אס ביב צו ירחא שמים, והכחשו (בראשית ח, כ"א) זוהו כי יר לז האדם רע משגורו, ודרשו חכמינו ז"ל (ירושלמי ברכות פ"ק ג' הלכה ה') משגורו ללאה ממשי אמו, ובגמרא יומא דף פ"ג מבואר

בחוקת פשרות וכל דפריש מרובא פריש וכו' החוקת מחמת רוב ישי"ש, והנו"כ מדוקדק אהיי' סימן ס"ט כחז לענין זוח שיש שני טעמים לחוקת פשרות, חדא החוקת מחולדה שהרי לא נולדה זוכה, גם בחוקת מחמת רובא שרוב גוים פשרות ואוליגין בחר רובא דלשה זו מרוב גוים ולא זינחה, כן אמר שמחמיה לכאורה על הפני' שכח שאין שום טעם לחוקת פשרות אלא מחמת רוב, ממ"ש החוספות בהסכה תולין דף י"א פ"ג ד"כ כגון שהיו וכו', ועוד ה"כ מצי למדוק דלמא משום דאוליגין בחר חוקת דהטעם האס בחוקת נדקת, ולדברי הפני' אין זה דחי' דלף אס הוא מחמת חוקת פשרות עדיין מוכרח דאוליגין בחר רוב כיון דאין החוקת אלא מחמת רובא, ושבו מלאכה תורה כללי חוקת כלל ח' פרט א' שעמד בקושיא זו ולא חירך מאומה.

דלפ"ע ד' אחר ההבחינות לא קשב מידי וזכמה טעמים, חדא שהרי הפני' לא אמר זה אלא נסתם ישראל אבל לא בני שמכירין אותו משולם לירא וחדר והוחזק מזד מעשו, שהרי גם הרמב"ם ז"ל שבובר שאין בוטכין בלקיחא מאכלים על חוקת פשרות, לא אמר זה אלא נסתם ישראל אבל לא בני שמכירין אותו נ"עב שנתחוק מזד מעשו באופן דליכא למיחוש לפירוני קנטרים, כמבואר כ"ז בהרמב"ם ושו"ע ובפרט באין כ"ס שאף בדיני ממונות שלריך שני עדים כשרים מושי"א, מבואר בכתובות דף פ"ב שאמר דבה ר' חסדא קיס ליה בגויה, וזמנין כסיד רב פפא לפני רבא אשגרא דפרישא הוא אמר ליה איכא חישא אהרמיה ביהדי דמר אמר ליה לא, אמר ליה אפי"ג דאיכא מר עד אחד לאו כלום הוא, אמר ליה ר"א בר ממאן ולא יכא רב פפא ככה ר' חסדא, בה רב חסדא קיס לי בגויה ומר לא קיס לי בגווי' ישי"ש, כרי דמי שחוקת אללם ביתביב בנורב חשבו ליה חוקת מבורתא יותר מכל חוקת פשרות דלמלא אפילו נגד רב פפא, זה ודאי אין חוקת מחמת רוב שאין דנין כן בכלל ישראל כי אס בלוחו ביחיד דנין לי בגווי' אף הרמב"ם (הל' סנהדרין פ"ב ד"ב) והרמ"ש (בבבבבב) כחבו והובא בטוה"מ סימן נו"ו ששכשו אין לסמוך אספריהו דהבדילא ליה לי' לדנין למימר קיס לי בגווי' דלא בריר לן קיס לי בגווי' הכי הוא ישי"ש, ונראה שזה רק בדיני ממונות שבקפוייה בחוב"ק אשני עדים ויקא, ולריך שוכי' ויעבד ברו"כ כ"כ כמו שני עדים, משא"כ באיסורין ובחוב"מ פ"א נאמן בלויסורין, וכל לסמוך מ"ז שבוטוק אללנו מזד מעשו בדיניה בנורב כמבואר בפוסקים ואין להאריך, ואין ככלל חוקת פשרות דלמלא אף לדנין ומכש"כ בנין קש"ם כמבואר לעיל וא"כ שפיר כחבו החוספות דכיון

ואף בשפדיון נבטן אמו קרף עלי' זורו רשונים מרחם, ואדרכה ליראה שמים ויראה חטא לירך להחמק הכרה במש"ע ואין לנו ע"ז שום חזקה הנוג' מעולם, ואף בדשעה שגורו לא חטא עדין במשפח, מי"מ כמה שלא עשה עבירה בשלא כ"י סיפוק בידו לעשות כזה לא כחוק שאינו נחמד כשיבוא לידו ויכ"י גם חיימד ממנו לעבור בעבירה, ואע"ז דין רק אם הוא חסוד לחטאו דבר כי חסור ליקח מהחשוד, וי"ז אין לנו שום חזקה ח"י, ודברי השטרי חורה כזה אינם מונעים כלל והרמב"ם ז"ל שכתב בפ"ג מהלכות גירושין (כ"ל כ"י) דישראל רוצה לעשות כל המצוות והבחרתו מכל העבירות, מי"מ כחז הוא ז"ל בכלכות מי"א שאין לסמוך לחזקה כשרות דחסם ישראל דמי"ש בכלכות גירושין הוא בהסיר המונע מניעה כ"יכ"י, אבל בעוד שילדו שולט מנאור בגמרא חיימד דף ל"ב ששנוא נח, פירש"י ז"ל אחת הרואים כלל יום שהשטן מננה ומטעה בני אדם וישי"א, ואיחא בגמרא סוכה דף י"ב שהיב"ד מניח אובי"ע ומחגיגה בשואלי"ס של ישראל, ומוברחים דברי הפני' שאין זה חזקה אלא מחמת רוב דרוג בניי כשרים.

ובשנת דף ק"ב שפסקו אנשי אמונה במי"מ, ובד"ת כ"י לאמנים שלא היו מחללין על שקר כפירוש רש"י ז"ל שם, והנך רואה שאלף בזמן הש"ס ובזמן כניה שבי' להם ולאמנה הכרה בדי"מ מי"מ דבר הנוג' למי"מ לא כ"י ולאמנים, ומכ' נאמר ומה נדבר עכשיו שפסקו כלאמנה גם בדי"ת, ובסוכ"ד מחללין על שקר אף שבנינים אין להם ושמה לא חורה ולא יראה, וק"ל וחומר בדבר הנוג' למי"מ שאין להחמין, ואע"ז רואים כחש' במדינתו שח"ל מחוקק בדבר יום משגיחים על הכשר מחמת כנייה עד לאחר המכירה, ואעפ"י עשין הקלבים כל ע"דק"י והרבה פעמים נבחר מה שרונים הקלבים לעשות בשחר בל"ז אופן שלא ירגישו המשגיחים להכשיל הכריות עבור כולל מועת, וכמה פעמים רואים אף בקלבים שמחזיקים בדברי החורה והיראה כלל פעמים פ"כ"י, ובענין מכירה הכשר שהוא נוגע למי"מ של הוא נחמד, וק"י בקלבים והריקים גם בשאר עניני דתוב"ק, וא"ל יסן שיש משגיחים מרגישים במשגיחים, ובמקומות שאין השגחה כראוי אינם יודעין זה יסן שהקלבים עושים מה שלכם חפץ ומחללים נ"י"ע רח"ל ולא חלי ולא מרגיש שום אדם מחמת חסרון הכשגחה.

וא"כ הא חינוך בזמנ' שבי' נאמח בן, ופי' י"מ פ"רשה כי תכח שזמנו כ"י רוב ישראל כשרים זולת בחטאה נעורים שנסלים הכרה ר"ל וישי"ס, ורוב המדינות אשר עכשיו כבר נשכח שם לגמרי דה ישראל ה"ו אז מלאים חורה ויראה כנודע שנמאח השנים האחרונות כחמלה בירוב הגדולה ר"ל עד שפסיון בימינו ח"ו כש"כ"ר אף במקומות מועטים מלוד שיש שם עדין כרוב עסקי חורה ויראה, מי"מ ו"ס שם פ"י"י, רוב אופן שחפ"סו בקלות ומכשלות וברב"ז אבות ז"ק"ן, בן ודומי"ם כמה המרובים רח"ל ואינה נפשי טובה, והא"ך אפשר לומר עכשיו חזקה מחמת רוב כשרות, אדרכה אם נלך אחר הרוב לומר כל דפ"ס מרובל פ"ס ח"כ חזקה לכ"ס, ונעלה חזקה כשרות לברי'.

והנה' כחז במכתבו ע"ז שברג המרה דלחרא וכל לאסור דבר המותר, ואין זה נ"מ מה כי לא חסר כזה דבר המותר אלא דבר האסור בלא"ה מוד הדין, ובחש"י ארי' דני עילאה (חיו"ד סימן א') שהוא מכסוכים שא"ל לאסור דבר המותר לגמרי בלא הסכמה הלבור, מי"מ כחז שאין זה אלא בדבר המותר לכל הדיעות, אבל היכא דיש פוסקים מחמירים אף דליה בלכח כוונת' יוכל הכנס לאסור כדעה אופן הפוסקים, וק"י בני"ד שכבר ביארתי שכן הוא משיק דבפוסקים שאין לסמוך כלל בכ"י"ג על חזקה כשרות, ומכש"כ בהקל"ג כזה שחיתרש חזקה כשרות מהטעמים החכרים למעלה, ואסור ליקח כשר בלי השגחה מחמלה ועד סוף בלופן שלא יכ"י נאפשרות להקלבים לעשות שום רמי' ח"י להכשיל.

ודו"ן ממה שחסר משיק הדין כבר העיד עלינו החנו"ש שהכחשי שיש ע"ז חרם הקדמונים שלא ליקח שום דבר מחלל משום אדם זולת א"ס י"ו לו הכשר מהמורה הוראה שחזק ודרש על המחלל הוא א"ס נעשה בכשרות, וא"כ היכא שברג המרה דלחרא שומד זולת שא"י אפשר להעיד על כשרות המחלל ההוא א"ס לא כהשגחה כראוי, כ"כ כל הקונה מה הוא

שאלות ותשובות יו"ד סימן ד' דברי יואל

מכרו מקודם בהגלות אסורות כראוי ונכסלו רחל וכל בהמיות נבטמיו מבימים בראוי אלז מכירה כנשר מחסובם ועד סוף אשר חלקו חובב ומחבב את כרבים.

והשי"ת ירחם ויעט את לנב עמו בני ישראל לחורב ויראב וינילו הכל סתקן נישן, וחבב לראות במחבב נבוכמן של כל ישראל ומחמן אים. וכמו ידיו דושת"ב נחב"י

קובב מקה רע למשח את כחמס כקדשוים שכתבו כולאונים זל שחמס כוח לחיות רמיה יען שולט על כל רמיה חנרוי של כחמס רל, הל אשר נשם ישראל יטוב כחך לא יחוש לנפשו מחסורים חמורים נחבב של נביעה ושריפות הרס קדמוים, ומי נתן להשכס יעקב וישראל לנחיים כלא כחמאים כחלב ננפשמ, וכנר כחב מתן כקדוש זל נבדני חיים (חיל יו"ד סימן ז') שאלו כמדינות שילאו מן כחה נגמרי רחל כי מי שאל

אלה הם דברות קדשו של כ"ק הגה"ק זי"ע ועליהם אין להוסיף! [צא ולמד עד היכן העיזו לשלוח יד בבבת עינינו הגה"ק קוה"ק זי"ע]

בסיום הקונטרס ראינו לכפול עוד הפעם ולסיים מעין הפתיחה, שכל הדוגמאות הללו הן ממש רק כטיפה מן הים, ובלי סדר ק"ל וחומ"ר, רק בדרך אין מוקדם ומאוחר.

אמונם ממילא אין נפק"מ גדול, כי מהמעט הזה כל משכיל יבין לאישורו את האמת מהמציאות המר. שכל כתיבותיהם בקו' פרי תמרים הלז, בנוי על יסוד של זיופים ושקריום וישים סכין בלועו אם בעל נפש הוא, ולא יסמוך על ניקור כזה אשר בעליה בעצמם מודים באופן גלוי על אי כשרותה, ועלובה העיסה שנחתומה מעיד עליה.

ומעתה ליהוי גלוי וידוע שכל קונטרס "תורת הניקור" אשר נדפס בקונטרס "פרי תמרים" קו' י"א, דבריהם בטלים ומבוטלים לא שרירין ולא קיימין, ואין לסמוך עליהם כלל.

והשי"ת יזכנו לשוב בתשובה שלימה, ולתקן את כל אשר פגמנו, ונזכה לקדש שמו יתברך ברבים, ונזכה לראות במהרה בישועות הניבאות, ויראנו קץ הפלאות, ובהתרוממות קרן התורה והיראה, ובהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

תם ולא נשלם
שבח לקל בורא עולם

*

המשך יבוא בעזה"ת

אימרוץ הניקור
מכאן ואילך נסדר הדברים הצריכים והירות שצריכין
ליזהר בהם וזכחי הזבח וכל העוסקים בענינים אלו.

א. אוהרה גדולה

מען דאָרף געוואָרענט זיין ווען מען צעשטיילט דאָס חלק הפנים דאָס
זייטט פריידיק. פֿון דעם אַחוּרים דאָס הייסט אונטער טהייל זאָל מען טיידען
מיט דעם מעסער. בייא דעם צועלפטען ביין אין דאָס פלייס וואָס עס איז
צווייטען צוועלפטען ביין ביי צום דרייצענטען ביין גיהער אײַן צו דעם
אַנטער טהייל. איבער הויפט דאָרף מען געוואָרענט זיין ווען מען טיידט פֿאַר
מאָסער בייא דער ספּאַנדער זאָל מען פֿאַרן דאָס מעסער אין דיא פֿלאַנקן
גלייך ביי צו דעם נאָפֿל. מען זאָל הײַ ניסט צו לאָזן פֿון דיא פֿלאַנקן
עס איז אונטער דעם נאָפֿל צום פּעדערסטן פֿלייס וואָרעם דאָס פֿלייס צווייטען
צוועלפטען ביין ביי צום דרייצענטען ביין. אין דאָס פֿלייס פֿון דיא פֿלאַנקן
וואָס עס איז נידריגער פֿון דעם נאָפֿל גיהער עס צום אינטערטהייל. דאָס
טאָר מען ניסט נוטצען נאָר אין דיא שטענד וואָס עס איז דאָ אַ ביך
בוּמחה, וואָס ער האָט קבלה והגדה פֿון מקדש מוֹמחין אין פֿון רבנים אָ
ער קען טרייבערין בשר אַחוּרים. דאָרט מען טען נוטצען פֿון ניקור אַבער נאָר
די מענטשן וואָס זענען געווען אין ניקור און נוטצען בשר אַחוּרים פֿון ניקור באַפֿן
טהייל דער הייליג זיך בשר אַחוּרים וואָס לויט אַחוּר לאַבוי.

דאָ דאָרף מען גוט בדיקן זיין ביי דעם אָב טעכען מען זאָל חו
ניסט מבטל זיין און היבֿים באַיטור נמור עס איז מעסן גלייך וויא מען גיט
אַנטערשט פֿלייס און געטרייבער. מען זאָל ניסט קוקען אויף דיא שטענד
וואָס עס איז בייא זיין גרינג דיא זאָל זיין טוען ניסט אַזוי דער פֿאַר זיין
וויא זענען קליין חו ווייל כל סיינא כסיים הן נאָר זיין ווייסען ניסט דאָס
האַרביקט פֿון דער זאָך אַ סיינא כסיים זיך עס טרעפט זיך ביי אַ קנב אַ טהייל
ווייסען ער ווייך פֿריגען דעם בורה הוראה. ער קוקט ניסט טאַמער וועט טהייל
ווערן וועט ער אַ ויגריין געזע. נאָר דאָ ווייסען זיין ניסט דעם חומר הדבֿר
ע"כ דאָרף מען געוואָרענט זיין מען זאָל טוען דיא בלאַכה מיט יואַט-סיים.

התורה על הקצו לתחוק בראה שיהי תדרא לברו
ד, כי באצטו ומלאכו ים בה חק נבדה וכוונה
היטם. שיהי רבתי דני אסור הותר במאכלות אצרות הליים
כן וראו לבדו ואין אחר וזה הוראה אין בעליו ברא הקצוה
בכר. ויעזרו נאמר וראת כאל - הם אין מרא שמים
עליו לא ישים את לבו לשינוי הדברים וסקרי והפיקות שיש
לשאל להם עני וברצות וצוה מרופות ביהת ידו. ורא
ימים בזה. בענין שאכרו חול כל נ) כלה לא רביא עליה
דאניש קבד ורא אדעת ה.

רב סדר הנהגה טבחיא ים 27

בהבדלה חלק המים מחלק הארץ צריך לזקק
ולקטם סודר בזה וכמנר בהבדלה הריסה כהקדש
ואשר הרבנים לפי מה שישנו. באשר שובל חס המלכ
קדושים זה היה בתחום ומבקים יתקבל יתקד האדם בזה
אם לא ישים האדם את לבו על כל כהלה ידו בהבדל
לחוקק במקום המים. והקצו שומא אחריו חלב אפילו
בשקעה (ה) כעיקרן אוח פרחתי ויבולתי את כתיחי כמנ
שה אסור חבור חמו אל לבו את גודל האצרות שיהיה
עליו כמא שובל בזה דר ורא נתנו את גוש ופס כ"ב
בהבדל שיהיה אסור כבדת ולא ישיבו בענין הזה על
הענינות המנוה ער שיעד בבירור שיעשה בהנהגה.

צנה דוד
על הלכות ניקור.
הקדמה של המחבר

עלנו כי כן חוכל לנפוח בהקמתו ובקבלה שלי מן הגלון והמקדו מחור'כ מדבי אבד' וכ"כ דק"ק ליקא
שחקר אומי על כל זשה נזיחוק כנ"ד שלו, וכן העידו עלי דענים המונכקי' מהו"כ הנ"ל מק"ק ליקא וכן שלחי
מנקרים מושלגים ועוממים, אשר מעולם לא העידו על שום אדם נדנכ הוא, ודי לי בהשכל ז' כי על ג"ם לנד
ללא נחתי להסור, כי בנשתי מקומות ומדינות לינו בנחלות שמוקרים האסוריים, רק על הפנים ועל הגידו שאומרין
עשום דם וכמח"ס על הלחך מקומות ומדינות לינו בנחלות שמוקרים האסוריים, רק על הפנים ועל הגידו שאומרין
לפעמים הם סוהרין צנש ולא זיזוק שום כיוק צדיק חלי כמות השעלה וכל באסוריים לנד עלי אימך כי ביותח
נשלק הפנים ונבולן ובגלש כלשך כמה פעמים לחתי חוקי סריקי מעשים אשר לא יעשה נדלש ובקרת הגידו
הלפנים כמו צ"ד ק"ה סעיף ה' ובסוד צ"ה ק"ה וכומו שהעמקתי הלשון מקומותם הסמ"ע בשנים בסמך קודם
בכללים וכן בספורים ומה פעמים עמדו גנדי ולומרים במולסה כך קבלנו עז מכנינו מקדס, ויחייבי בעניינים
בנחמנה צוומרים אל אמתך למה אינם מזהירים לנו ככונים הגדולי אשר בלחך כמה מכוני הדור על זש.
ואני בעניי אחרתי להם, ביודלי חמני הרכחות לא ידעו עזה המכסול, וללו ידעו צודלי היו משניין וצני מושין
גדל לפרצה זו, ועל מנהגם עלי אומר גדולי חמני הרכחות לא ידעו עזה המכסול, וללו ידעו צודלי היו משניין וצני מושין
מלאים וגם למתני ס"ה המשלה כחז בלתיכות מזה ולמי נחתי מזה, ומה לי להלכין מזה כלל הספורים
הפלים הפנים על י"ב לנעות וישארו בו כנשך השיך לאסוריים ומתני אחריו רק למוזיר עון, ובמנהג רובן ככולם יחטבו
נלמם הפנים בשם קונטרס הסמ"ע צניכות וכלשך הסכימה עמי מ"ל כנ"ד הגדול צק"ק ג"ש עש הרב הגדול
מהור"כ משה לבו"ב, ע"כ נכל גלילות ישראל עמקוס שלין מנקר מופעה נמלש שום, ויכר כל ענה וכל צ"ב להלוק
האסוריים מן הפנים על כל גלש י"ב ממש, כדי שלא ישאיר שום נשך על גלש י"ב, ושלא ישה הסכין למעלה
לפניו כל דבר וזו כל העם על מקומו יבל נבולס ולמתן ייעט לך ולנניך אחרך כי חמשה הישר בעיני ה' :

עלבונה של תורה

חוטים טאסורים מטוס חלב מדינת אנל הקרום הזה עב
 ולכן לאומדיגא אסור תלא חומרא בעלמא פהחמירו
 מטוס חלב אטו טאר קרוחין ודברי בינה שכח. נוכחין
 פהס חמר לא נלא נדקדוק מדברי לקוחים מדברי רש"י
 ודברי רש"י כחוב נוהגין ב חמר ומנחתי נחשו' כ"י
 למחר'ר אביגזור ציודלאל ז"ל ומחר'ר נרוך ו' נרוך
 פכיו קורחין חגר על חנהג קנדיא פטהגין חמר נקרום
 ג"כ מזה נהגו לאכו' חף הקרום אין מנהגם מנהג
 צ"ו נרוך ו' נרוך נחשו' כ"י

והיוצא לנו מהנוסח האמיתי:

- (א) אם באנו לדקדק לשון הטור נראה שנוהגין היתר בב' מדכתב נוהגין בהם היתר, [ולא כרש"י שכתב רק "בו"].
- (ב) אבל מדברי הב"י מוכח [לא מדיוק רק ממשמעות דבריו בפירוש] דאפילו להנוהגין היתר בחלב, נוהגין איסור בקרום.
- (ג) ולפי"ז צ"ל לתרץ ההוכחה להיפך מהסוגיא –
- (ד) [ועכצ"ל ההכרעה] שדברי הטור לא באו בדקדוק, שהרי דבריו לקוחים מדברי רש"י, וברש"י כתוב בו (לשון יחיד) [ויותר טוב לומר שד' הטור הם שלא בדקדוק וד' רש"י הם בדקדוק, ששם המקור, וכמשמעות ההלכה מלשון הב"י], מלומר להיפך].

דו"ק ותראה שבנוסח האמיתי נסתר כל בנינו שבנה על יסוד הפוך!

ב

*

ובדרך אגב: מה שדחה הכתבן דברי הכנה"ג, בקושיתו דלכאורה הב"י קאי על קרום העליון ולא על קרום העב הקטן, נבקש מאת הקורא, אדרבה יעיין נא בלשון הב"י המועתק להלן (בדוגמא זו אות ג') ויראה ויווכח אם יש במציאות אפילו הו"א כזה לומר שהב"י קאי על הקרום העליון, אכן הנייר סובל הכל!.

*

ומסקנת הכותב להלכה מובן מאיליו:

"אבל נראה פשוט דכ"ז אינו רק וכו' [דברי הכנה"ג ושאר

הפוסקים המובאים בדברי הזכנה"ג, הפשוטים והברורים, דוחה הכותב בדברי הבל וליצנות] וא"כ מנהגינו בנוי על אדני פ"ז ואין שום מקום לחוש לזה [ומכ"ז לא ידעו הפוסקים].

ג

המשך להנ"ל

*

עצה אחרת: כנגד הכנה"ג

*

ע"י סילוף בכוונת הבית יוסף

*

בפרי תמרים עמוד קכ"א, בא כתבן אחר, וחשב עצה כדת מה לעשות עם הכנה"ג, שהביא את דברי מרן הב"י שמוכח בדבריו בפירוש שאפילו המתירים את החלב שתחת קרום העב, אעפ"כ את הקרום מסירים, וחיפש וראה את המציאה ונפל עליה, שהרי הב"י הזה הובא בד"מ הארוך בקיצור, וכיון שהוא בקיצור כבר בניקל לפרש פירושים בתוך דבריו ולסלף ולהפך את הכוונה מהיפוך להיפוך.

וז"ל בעמוד קכ"א: [על דברי הכנה"ג הנ"ל].

קכא

פרי תמרים

(ד) ולפע"ד דבריו מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור מאותן מקומות שנהגו היתר בשור כהחלב ולא בקרום. שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך דיש נוהגין ליטול משם הקרום העב ומניחין לחלב אשר תחתיו, ולא מצאו ידיהם ורגליהם עכ"ל. הרי דכ' דזה דבר שא"א לומר כן שהקרום יהא אסור והחלב מותר, ומבואר להדיא דלהמתירין גם הקרום מותר. עכ"ל.

תמצית דבריו:

(א) דברי הכנה"ג מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור וכו'.

(ב) שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך [כנראה כאילו הי' ענין חדש מה שלא הובא בב"י, ושם מפורש להיפוך]

עלבונה של תורה

ג) [שב' ענינים קרום, וחלב שתחתיו מקושר זב"ז, וע"כ כיון שזה מותר גם זה מותר].

[זהו קושיתו הגדולה על הכנה"ג, ומפני זה דבריו מרפסין איגרא].

*

ובכאן עשה את עצמו כאילו לא ידע את יוסף, שאין לשון כזה באגור כלל, וגם המועתק בדרכי משה הארוך הכל הוא רק קיצור לשון הב"י, וכמש"כ הכנה"ג שם ממש על מש"כ הב"י ובני ספרד וכו' שאין זה דברי האגור אלא דברי הב"י עיי"ש, והכוונה הוא רק מש"כ בב"י בפנים, לא ענין חדש, ועכשיו ניתי ספר ב"י ונראה אם אפשר בכלל לומר כקושיתו העצומה של הכותב, ודוק ותראה בו את ההיפוך ממש, והכותב כדי שלא ייתפס ולהשביח את מקחו הביא ממרחק לחמו, כמאמרו חז"ל הרוצה לשקר ירחיק עדותו.

והרי לך לשון הב"י:

צח ב"ה יורה דעה הלכות חלב סד ב"י

והאמר כתב על חלב שקחת לטוב חיים עב
ונגן שרבו האוסרים, ובני ספרד נוהגין בו אישור ככנס אל כל צדור ראייתו רוב המתקנים שחסידין קרובם הלגן לכד ולין מתקין שום חלב שקחתו כלל וזאת קנת נשים כסיות שהתקרות כם היחב שקחת הקרום יהיו וייר כון כי אוסר שאין מתקין חלב שקחתו לא תללו ודיקם ורגליהם וכבר נשאל הראש"ל ח"ג סימן רכ"א על חלב זה אם מחלתו בו בין כנס לשור והעב מיעולם לא שקטת באיסור חלב הפרש בין שור ובכש ועו ומקרה חלה דבר הכחוש כל חלב שור ובכש ועו לא תסללו ותכלן לחמו לאליה שהיא חוקרת עלה איסרי תורה אלל חלב השור כשור ועו ואילו לא היה איסור כשור גם ככס ועו לא היה נאסר עכ"ל . ואילו מחבר קהנאריץ לטוב נקט בבב"א שקנת אעתיקם עיניהם ולא שפב לטו קרום מיפיו כשור ונגן מתקנים חלב שקחתו ואם כן מי התירו להם כשור ונמלא שכם הכסיעם את כסתיקם עליהם ומחליטין אוסר דבר האסור להם : עב"ל

[והרי לך בפירושו, שקושית הב"י הוא על מה שמחלקים בין שור לכבש, ולא שמקושר זב"ז שאם החלב מותר א"כ גם הקרום מותר].

ממש מהיפוך להיפוך! דוק ותשכח

(והפלא הוא רק למה לא הי' יכול הכותב הזה לסלק את דברי הכנה"ג, בגאונות אחרת שכ' כותב אחר בעמוד פ"ו, דכל מש"כ הכנה"ג הוא רק בחלק אחוריים עיי"ש ותראה פלאות, [הגם שמפורש לכל בר בי רב דחד יומא שהמחלוקת של בני אשכנז ובני ספרד הוא בחלק הפנינים, וכמו שכ' הרמ"א מחלוקתם בחלק הפנים, (ועוד הרבה ראיות ואכ"מ) וע"ז קאי הכנה"ג שם]. וזה דרכם בכל כתיבותיהם שם לסלק את כל ד' הפוסקים לחלק אחוריים, וכנראה שהכותב הזה דכאן לא העיז כ"כ).

דוגמא ח

*

מתירים חלב על סמך

שני עדים הנמכחישים זה את זה

*

[עד ראשון]

הכותב בפרי תמרים עמוד נ"ד כ' ו"ל:

פרי תמרים

נד

עוד יש פלוגתא מנהגים שזה ברור שבכל המקומות מסירים הקרום הרק (ויש קורים אותו קרום העב) החופה בכל הכסלים רק תחת הקרום הדק הזה נשאר כמו קרום על הריפאלע ונכהמה שמנה יש עליו שומן וע"ז צועקים מנקרים אר"י שהוא חלב איסור ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברובם להסיר אלא הקרום הדק מלמעלה ונתכרר גם לפני שבעדו חם אם מסירין הקרום הזה מעל החזה יורד גם הקרום הרקדק הזה יחד עם הקרום והוא קרום אחד ממש רק כשמסירין מלמטה או כשמסירין כשהוא קר (לפעמים) נשאר הכעין קרום הזה.

והנה ביום ב' וירא ניקר המנקר המפורסם הר"ד יוסף לייב ווייס נ"ז שהי' ראש המנקרים בסאטמאר בימי מרן זי"ע ועוד כמה שנים לפני הרבנים הקודמים לפני הרהגה"צ הראב"ן שליט"א, ונתברר בבירור גמור שגם לפני רבה"ק זי"ע לא ניקרו דק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר והעיד מה שאכתוב לקמן ששמעתי מאדמו"ר שליט"א ונתברר שמרן זי"ע הי' מעורב בכל סדר הניקור הזה וגם זכיתי לראות ספר גבעת פנחס שהי' שייך למרן זי"ע וניכר מכל הספר שהרבה משמשו בו ידי מרן זי"ע ויסכר פי דוברי שקר בענין זה. עכ"ל.

תוכן דבריו:

- (א) נתברר בבירור גמור שגם לפני רביה"ק זי"ע לא ניקרו רק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר [לא הקרום "הדקדק" — ה"כמו קרום" שעל הריפאלע, ולא השומן שעליו [בין ב' הקרומים] שמנקרי א"י צועקים שהוא חלב איסור]. וזה נתברר בבירור גמור עפ"י עדות רי"ל ווייס נ"ז
- (ב) יסכר פי דוברי שקר בענין זה [אולי כוונתו על עד השני דלהלן?].

ועי"ש א"ח"כ בכל דבריו שהאר"ך כאילו לברר את המנהג הזה, ושאינן חלב כלל חלק הפנים, וחוץ מהקרום העליון הכל מותר וגם הקרום הדק שעל הריפאלע והחלב ובין שני הקרומים הכל מותר, ושאינן לשנות מהמנהג שנהגו (כאילו) להתירו.

ולדוגמא, ז"ל בעמוד ט"ג.

פרי תמרים

סג

(ו) אמנם גם אם נימא שיש שם חלב הכסלים, פשוט שלשיטת רש"י הקרום הזה הוא כמו חיפוי בשר כיון שאין הקרומים אסורים רק מדרבנן שפיר הוי בתוך הכסלים ובפרט מה שרא"ח ישי שומן בין הקרומים שקרום הדק שעל הריפאלע עם הקרום שעליו הוא כמו כיס ובתוך הכיס יש שומן ששם הוא באמצע העור ממש והו"ל הקרום חיפוי גמור כיון שהוא נמשך יחד עם הקרום הוי כמו שטמון בתוך הקרום והוי בתוך הכסלים, ואין לומר דהאי קרום דק הוא דמאי שנא וברף ח' קראו רש"י קרום עב כיון שאינו ממרטט בידים כמ"ש לעיל, עכ"ל.

ושם בעמוד ט"ה מסיק המוסקנא הלכה למעשה, ז"ל:

פרי תמרים

סה

והיוצא מכ"ז שמד שנהגו להתיר הקרום העב וחלב שתחתיו וקרום הדק שעל הריפאלע הוא בנוי על אדני פי ואין שום צורך לשנות מהמנהג לענין.

ובקיצור: ברור מכל דבריו שהכותב הולך בכל הברור לשיטתו שנהגו להתיר גם הקרום הדק שעל הריפאלע, ואין שום צורך לשנות מהמנהג — [וכאילו שהמערערים רוצים לשנות מנהג אבותינו].

*

ועכשיו נשמע מהעד השני, מה שהעיד ר' יוסף לייב ווייס נ"י על מנהג אבותינו בזה:

[עד שני]

הכותב בפרי תמרים עמוד פ' כ' בזה"ל:

פרי תמרים

פ

ואעתיק כאן מה שרשמתי בראותי את ניקור חלק הפנים כמנהג חו"ל ע"י הרה"ח ר' יוסף לייב ווייס שליט"א שהיה ממונה על הניקור בעי"ח סאטמאר יצ"ו משנת תרפ"ג עד שנת תש"ו לפ"ק והוא ניקר את חלק הפנים של הבהמה ככוללנו כולל יטב לב דסאטמאר בעיה"ק ירושלים בנוכחות כ"ק הגה"צ הר"מ הראב"ד שליט"א ובנוכחות אברכי הכולל הי"ו וזאת אשר עשה:

(א) הוריד את הקרום שעל הראפלע, ותחת הקרום הזה יש עוד קרום דק. והוריד שניהם ביחד מעל הראפלע ומעל הקרום העב והלבן שיוצא מהראפלע ושוכב על השפאנדרע. הנידוע השפאנדרע ארוכה מהראפלע. והסכיד שאח הקרומים מורידים מטעם שחלב הקרב מונח עליהם. ונשאר שמנונית על הראפלע לאחר שהסירו הקדומים הנ"ל. ואמד שזה היו משאירים. וכן נשאר שומן בקצה הראפלע. וכן נשאר הקרום העב והלבן המונח על השפאנדרע. ואמר שרק את הקדומים הנ"ל היו מורידים מטעם הנ"ל. עכ"ל.

תוכן דבריו :

- (א) הורידו את הקרום שעל הרפאלע [הקרום העליון].
 (ב) וגם את קרום הדק שתחרונו.
 (ג) והוריד שניהם ביחד [וממילא שהזוטר גם השומן שביניהם — שעל הקרום הדק — מה שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור].

והרי לך בזה הכחשה גלויה בין שני עדים המעידים על קבלת מנקר אחד, באותה שעה ובאותו מקום!.

*

ובא הכתוב השלישי והכריע ביניהם!

בהמתוך גב"ע שנדפס בפרי תמרים עמוד מ"ד, והוא תמצית מהגב"ע שנגבה במעמד רבים עשו שם כעין פשרה בין שני העדים הנ"ל, והיינו שלמעשה מורים שהצדק עם עד השני, אלא שאעפ"כ שלא להדגיש את השומן שבין ב' הקרומים, "שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור, ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברובם להסירו" [כלשון עד א']. ע"כ כתבו בלשון זה: (כדלהלן).

פרי תמרים

מד

(ב) השומן שתחת הרויטפלייש (ראפאלע) והשומן שעל הרויטפלייש (ראפאלע) לא היו מסירין רק ב' הקרומים העב והדק שתחתיו. וכך אמרו בפנינו המנקרים ר' ארי' גרינוואלד ור' יהושע גולדברג וכן הפעסטער מנקר ר' געצל פינקלשטיין, —

והרי שהעתיקו להחלט שהיו מסירין ב' הקרומים העב והדק שתחתיו, [וממילא גם החלב שביניהם — ומהשומן שתחת הרויטפלייש, לא דברו המערערים].

*

והמציאות המר למעשה — נגד מנהג אבותינו.

הכותב בפרי תמרים עמוד ל"ג בההקדמה לפני כל הברורים, מעיד שאכן יש נוהגים באמערקא שמניחים הקרום הזה לכתחילה ואין מסירים רק הקרום העב העליון:

לג

פרי תמרים

וז"ל:

(ד) קרום הדק שהוא קרמי דכפלי- כמה מנקרים מניחים זה לכתחלה ואין מסירין רק הקרום העב העליון. כמבואר בטהרת אהרן וכביית יצחק ובשאר ספרי ניקוד. וע' בהבירורים להלן.

התבונן נא אחי יקירי! איך שחוץ ממה שנוהגים כן באמעריקא, לא מצאו כלל מי שיקל בזה, ומתירים באן נגד קבלת אבותינו ורבותינו הקדושים די בכל אתר ואתר!

ומי הוא המשנה שידו על התחתונה, המערערים או הכותבים הללו?!

[ובדרך אגב, מש"כ כמבואר בטהרת אהרן ובבית יצחק וכו' להד"ס דוק ותשכח!]

ושקרים כאלו יש לרוב בכל דבריהם, והצגנו רק א' לדוגמא.

דוגמא ט

*

זיוף וסילוף בהבנת לשונות ספ"ג

*

עירוב פרשיות

*

ז"ל הכותב בפרי תמרים עמוד פ"ד:

פרי תמרים

פד

ד) כרם יש לעיין מה דין הכשר שלמטה מהצלעות האם יש לזה דין כסלים או דין דפנות. הנה בשלחן גבוה סי' ס"ד ס"ק ט"ו כתב: שכצרי הבהמה מזה ומזה יש שם מקום פנוי מצלעות שאין שם אלא עור וכשר. והיא מסוף החזה עד עיקרי הירכים הוא נקרא כסלים. מקום הכסלים לאורך מתחיל מהכוקא דאטמא ונמשך והולך עד החזה. ורחבו נמשך על כל הבטן עד השש צלעות קטנות (שנקרא אצלינו חוליות המתניים) מימין ומשמאל הבהמה וכו' מוכא גם בדרכ"ח ס"ק ל"ה הרי מפורש בכריוו רהבשר שתחת הצלעות עד החזה נקרא כסלים וכנראה שעפ"י זה מיוסר המנהג של הספרדים שמנקרים היטב המקום הזה. אבל דאית' בספר תורת הנקוד השלם (מאת הרכ שמחה מאלין מורה הוראה כביאליסטוק. נרפס שנת תרפ"ו לפ"ק) דף ו' כותב שם ז"ל, הכסלים, נכנים משלש גודי כשר שטחים ומונחים כמו לוחות או עלינו זה על זה ובשביל זה נקראו בחז"ל כפלי. ר"ל כפולים. סוככים כל שטחי הכרם ונאחזים בראשי הצלעות הרכות. למטה נכח הירכים יגיעו "ע"ר הטבור לעומת צלע י"ב ומשם יפרדו לשני ראשים בזרועות איש

וכל חוד וחוד מגיע עד פרק שבירך. והולכים ע"י הירכים למעלה נגד העצה. ויצמדו בעוקצי חמש הצלעות הקטנות" עכ"ל, הרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור. . . .

ולפי הנראה כך היתה קבלת המנקרים באשכנו ממילא יוצא שודאי אין לאסור השומן שם רק הקרום אוסרים מטעם שנבאר לקמן.

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה, מדברי הרמ"א שהבאנו בחחילת דברינו עכ"ל

תוכן דבריו:

(א) עושה מחלוקת בין ה"שלחן גבוה" (המובא גם בדרכ"ת) ובין ספר "תורת ניקור השלם".

(ב) המנהג של הספרדים מיוסד על פי השלחן גבוה — ומנהג אשכנז עפ"י תו"ו: ניקור השלם, [הערה! השלחן גבוה בעצמו מפרש את מנהג אשכנז — וספרד, ובכלל כל דבריו שם הבל, ומטרתנו פה הוא רק להראות במה שזויף במפורש!].

(ג) מפרש בשיטת התו"ו השלם, דאין כסלים בחלק הפנים שלפני הטבור, שהרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור [וכפי שהעתיק באמת מלשונו!].

(ד) וממילא יוצא שבחלק הפנים ודאי אין לאסור השומן שם רק הקרום אוסרים [וכ"ה כאילו שיטת רונה"ש].

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה מדברי הרמ"א וכו' [הרגיש בעצמו שכל דבריו נגד הרמ"א ונגד כל הראשונים ואחרונים — וכל לפולו שם אח"כ הם בדברים שמוסיפים הבל דוק ותשכח ואין זה מענייננו].

*

ואמנם זיוף וערמה גדולה טמן הכותב כאן. ונגלה להקוראים את הסוד!

ידוע שיש כסלים בחלק אחוריים, וגם יש כסלים בחלק הפנים, והכותב הזה חשב שלא ירגישו בערמימותו והעתיק מספר תונה"ש את הלשון במקום שמדבר מהחלק האחוריים, ודוק בלשונו ג' גזרי בשר, עד פרק שבירך, והולכים ע"י הירכים למעלה נגד העצה, וכו' וזה אמת, שחלק הכסלים בזולק אחוריים מסתיימים אצל הטבור, מצד זה של אחוריים, והשמיט הכותב כל מה שמפורש שם בתורת ניקור השלם מדין הכסלים שבחלק הפנים, [ועיין שם גם באה"ד בע"ב מספר 5 שכ' בזה"ל התחלקות הבהמה: הבהמה מתחלקת

עלבונה של תורה

לחלק הפנים ולחלק אחוריים באופן זה: וכו' ומה ששייך אל צד הבטן — הכסלים — הגבול עד הטבור ולא עד בכלל, והנה עכשיו מחתכים להלאה מן הטבור וכן מצד הגב לחלק פנים וצריך הבשר ההוא ניקור כדין אחוריים וכו' עכ"ל].

ונעתיק מה שהשמיט הכותב, ונראה אם לא שקר ענה בשיטת התורת ניקור השלם,

וז"ל שם במשפט הניקור, חלק הפנים:

תורת הניקור השלם

משפט הניקור, חלק הפנים

ב. הבתה, החזה והכסלים

9. ה ע ס ל י :: מקלפים את הקרום מעל הכסלים וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד (ציון 2) אבל הקרום מסירים לגמרי עד (ציון 3). מוציאים ג' גידים מחשש צלעות האחרונות, חוטי דכפלי (4) ומסירים את הסחוסים שמשאירים מן צלע הי"ג, (5) אורך הכסלים עד הטבור.

הרי מפורש בזיבריו דהכסלים [גם מצד זה לצד הפנים] מסתיימים אצל הטבור

ב

המשך להנ"ל

*

והנה הרגיש הכותב שלא ייתפס בדבריו, וכותב שם להלן בעמוד צ"א [כשרוצה לברר שהרפאלע בחלק הפנים לא נקראו כסלים רק דפנות וממילא השומן שעליו מותר] וז"ל:

פרי תמרים

צא

אבל יותר מפורש

מצאתי בספר תורת הניקור השלם (לר' שמחה מאלין מו"צ בכיאליסטוק) ע"ש כדף ט"ז שעושה ציור מחלק הפנים וכותב וז"ל מקלפים את הקרום מעל הכסלים (אע"פ שכחתי בשמו באות ד' שאין נקרא כסלים רק עד הטבור נראה שהכוונה לענין שאין לו דין כסלים אבל בלשון בני אדם קורים לזה כסלים) וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד אבל הקרום מסירים כולו ע"ש. **עכ"ל**

[הראי' הנפלאה שלו יגואר אח"כ — בדיבור שאח"ז]

והרי שהרגיש שהתונה"ש קורא כסלים גם בחלק הפנים, ותני' שהכוונה שבלשון בני אדם קוויים לזה כסלים אבל אין לו דין כסלים, ותני' זה שייך רק לפי זיופו שגם בכאן זייף והשמיט תיבת הכסלים: שבתחלת הדיבור שמפרש את מקום הכסלים שבחלק הפנים, [וגם תיבות שבסוף הדיבור "אורך הכסלים עד הטבור" השמיט — ויכול להיות שלא הי' להכותב הזה המהדרות ששם תוקן הלשון ע"י המחבר, עכ"פ הד"ה הכסלים: כתוב גם במהדר"ק שנת תרפ"ו והשמיטו בכוונה].

ג

*

עירוב פרשיות

המשך להנ"ל

*

וממשיך שם בעמוד צ"א בזה"ל:

פרי תמרים

צא

ושוב כתב שם כדף י"ח

באידיש וז"ל. די פלאנקן (פאפאווינע) ווערט אַראָפגענומען די בלאם (קרום) און די חלב אונטן ביז צום גיד און דער קרום ווערט נאָך אַראָפגענומען ביז... אָבער די פעטס איז כשר עכ"ל. הרי דמפורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידים. ונראה שחששו לשיטת החולקים על רש"י דקרום עב לא חשוב חיפוי משא"כ על הראפאלע שרי וכנ"ל. יהיה איך שיהיה עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום וז"כ בספר רב טבחיא דף כ"ב ס"ק ט"ו ע"ש שרק מהגיד אדום ולמטה גררו את כל השומן ע"ש. וכליטא כנראה חששו לשיטת החולקים על רש"י אבל אצלינו אפילו המחמירין להסיר הקרום היוצא מהראפאלע אבל השומן שחתתו התירו וכמ"ש הרמ"א. עכ"ל

תוכן דבריו:

מעתיק לשון תונה"ש, וכותב "הרי דמפורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידו... יהי' איך שיהי' עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום".

*

וגם כאן נגלה לך קורא יקר את הסוד והערמימיות שבדבריו, התונה"ש לא מדבר מהשומן שעל הרפאלע רק מהשומן שתחת הרפאלע ומכוסה בבשר הרפאלע, והוא המשך אחד עם החלב שלמטה מן הגיד, אלא שמהגיד ולמעלה מכסהו בשר הרפאלע, והוא פשוט שם לכל בר בי רב דחד יומא היודע ומכיר קצת את אברי הבהמה. והכותב חשד כאן את הציבור שממילא לא יבינו ולא יתעמקו בדבריו ויכול לכתוב מה שרוצה, והא לך לשון תונה"ש: (כפי שנדפס ע"י המחבר במהדו"ת) [ואיני קורא לזה זיוף — שיכול להיות שהכותב לא ראה את המהדו"ת, אבל טעות ועירוב פרשיות יש כאן].

תורת הנקור השלם

2. דער פראטן, ברוסט און פלאנקן.

9. די פלאנקן (פאָפּאָווינע) ווערט אַראָפּגענומען די בלאַם, (קרום) און דער חלב אונטן ביז צום גיד, (ציפער 2) און דער קרום ווערט גאָך אַראָפּגע-נומען ביז ציפער 3, פון וואָנען מ'הויבט אָן צו סרייבערן, "אַבער די פעטס אונטען ביז ציפער 2 איז נשר. ביי די לעצטע 3 ריפּן איינציגע אָדערן ארויסציען, (צייכענ. 5, 4) אינמיטן די פלאַנקען, די ביינדלאַך אויסשניידן, (ציפער 5--ענדע פלאַנקען).

והרי שמפורש בדבריו "אבער די פעט"ס אונטע"ן ביז ציפער 2 איז כשר" וכן לפני זה כשמדבר מחלב שלפני הגיד פי' כן און דער חלב אונטע"ן ביז צום גיד, והרי שלך לפניך איך שהכותב עירב את הפרשיות, ומבלבל את הקוראים בדמיונות שוא.

ד

המשך להג"ל

*

ובעצם ההלכה מסיק הכותב בשם התונה"ש וכן בשם ספר "רב טבחויא" שמפורש בדבריהם שהתירו את החלב שעל הרפאלע, [וכאמור אין אנו מפלפלים כאן בהלכה, רק ברצוננו להראות בעליל איך שמפורש בדבריהם לאיסור, ורק הכותב בדה שקר על שם, עפ"י זיופיו וסילופיו].

והא לך לשון ספר תורת ניקור השלם (דף י"ג ע"ב):

תורת הניקור השלם

(* באור הלכה בדין חיפוי הקרום.

ביו"ד סימן ס"ד — ו' כתב הרמ"א: כל אלו החלבים אין לחוש להם אלא באחורים של בהמה אבל בחלק הפנים אין בהם בחלבים אלו, רק קצת מן הקרום שעל חלב הכסלים הנשאר בראש הדסנית — וצריך להסיר אותו קרום משם. ויש נוהגים להפריד גם כן הבשר הנדבק זה על גבי זה ולגרור החלב שביניהם, ויש מתירים, משום דחשיב חיפוי בשר, וכן המנהג באשכנז.

וכתב בספר זבח שמואל בזה"ל ומקלף בידו אותו קרום שעל הכסל והוא הקרום העב וחלבו האסור משום חלב — ותחת אותו קרום יש עוד קרום דק ואסור גם כן משום חלב, ותחת שני הקרומים יש חלב ובוה איתא פלוגתא ורש"י הוא מן המתירין. לפי שמכוסה עם שני קרומים, אבל החלב הנבלע בין הקרומים אסור לכולי עלמא, כיון שאינו מכוסה אלא בקרום אחד וכן אנו נוהגים. (ראה להלן במשפט הניקור, חלק הפנים § 9).

ודוק בסוף לשונו, שציין על הנהוג כן למעשה "ראה להלן במשפט הניקור חלק הפנים מספר 9) "והוא אותו הסעיף שהעתיק הכותב (לעיל) לראי' לדבריו שהתונה"ש מתיר [מה שאוסר כאן בפירושו], ותו לא מידי!

ה

המשך להנ"ל

*

וכמקרה הזה קרה לו גם בלשון הרב טבחייא, שהביא שמפורש בדבריו להיתר [מה שבאמת להד"מ].

עלבונה של תורה

והרי לך לשון "רב טבחיוא" בעצמו: (בסוף הספר בהשמטה לשמות האברים).

רב טבחיא

קרומ רק לבן המתפשט על כולו. והוא אסור משום הלב לב"ע, ותחת איתו קרום רק יש חלב נקלף וגם זה אסור לב"ע, ותחת איתו חלב יש עוד קרום עב לבן ואינו מתפשט בכל הכסלים אלא בקצה מקומות ותחת איתו קרום עב יש שם הלב והוא החלב שנהלקו בו בני אשכנז עם בני שאר ארצות (כספרי הניקור).

השטמה לשמה האברים צין? הכטר שעל סדר הבהמה בין צין ו' לבין צין טו מקום הפניו מנעלעת שאין שבה אלא עוד ובשר והיא מסוף החזה עד עקרי הירכיים, הן לטטה לצד הארץ והן מלמעלה לצד השדרה נקרא גולשון המקרא בסלים' (גול' שעל שם זה נקרא עצם האסיתא, בסל'). ולעד פנים אותו בשר

עב"ל.

והרי שמפורש בדבריו לאיסור!

הכי אפשר לסמוך על בירור הפוך ומסולף כזה?!

דוגמא יו"ד

*

לא מכירים את חלקי הבהמה

*

ומערבבים את היוצרות

המשך להנ"ל

*

הכותב הנ"ל ממשיך שם בדבריו [להביא ראוי שהחלב שעל הרפאלע מותר] וכתב בזה"ל:

וכן ראיתי בגבעת

פרי תמרים

צב

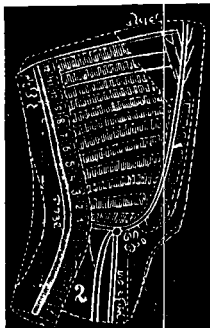
פנחס דף כ"ה: שמפרש שם סדר ניקור החזה בלשון אשכנז כותב שם כא"ד זא אויך דאָס ראָטע פלייש וועלכע די גאַנצע ווייכע ברוסט אומפֿיאסט פאן ביידען זייטען איינע הויט זאמט פעטטע אָפגעצאגען ע"ש. ולא כותב שיצטרכו להוריד השומן מהבשר האודם ורק וזקרום היו מורידים. עב"ל

ואמנם המעיין יראה שהגבעת פנחס מדבר מטרפש הכבד שקראו לו באונגאריין "דאס רויט פלייש" [וכן נקרא בספרי הניקור על אידיש, ולדוגמא עיין סוף זבח שמואל בד"ה חצר הכבד, ובשלחן הטהור – פרעשבורג (עמוד ט"ו)] וכותבי שניקרו את הטרפש מב' הצדדים, ולא מדבר מהרפאלע.

והא לך לשון הגבעת פנחס כצורתו:

גבעת סימן סעיף ה סה פנחס

החזן - ברוסט (פנסים)

צו ערסט ווירד אס הארז 2 אָדערן איינע ראטה אונד איין ווייסע סאן ביידען זייטען הערויס גענאסטען. בייא דער ערסטע ריפפע אונטען נעהמליך וויא זיך צור כוליא אנשליסט לויט איינע דאסעלט אָדער אין דער טיעפע דעם שראטטע (שררה) ביין פֿערבינדען ווירד גוט הערויסגענאסטען אונד דאן ווירד אין דער נאנצע לאָנגע דער ברוסט דאס ראָטהע פֿלייש אויפגעשניטטען זא ווירד דיא דאסעלט אָדער זיכטבאר אונד הערויס גענאסטען בייא דער ווייכען ברוסט ווירד דיא קנארפֿלען אבגעשניטטען אונד איינע ווייסע הויט אבגענאסטען זא אויך דאס ראָטהע פֿלייש וועלכעס דיא נאנצע ווייכע ברוסט אוספֿאסט סאן ביידען זייטען איינע הויט זאסט פֿעטטע אבגעצאנען, סאן דיא לעצטען 3, (צעהן עלף צוועלף) ריפפען ביין אין דער לאָנגע דער אונטערער ווייסע דער ריפפע הארט ווירד מיט דען סעססער גוט אויף געשניטטען אונד ווירד דא נאנצע אָדער הערויס גענאסטען אונד אס דינגען פֿלייש דער לאָנגע סאן דיא קנארפֿלען הערונטער ווירד דאס פֿלייש אויפגעשניטטען זען זא ווערדען דיא אָדערל ערויכטבאר אונד הערויסגענאסטען, אונד וואן זיך דארט ווייסעס נאכעל פֿלייש בעפֿינדעט סוז עס וועקנעשניטטען ווערדען, וויא אויך דאס עקבינדעל סאן דער 13 טען ריפפע אבגעשניטען.

והרי לך בפירוש, שארן הרפאלע קורא דיננע"ן פלייש המונח על הסחוסים, (דוק בלשונו וחראה) ואת הטרפש קורא ראט פלייש, והכותב הזה נתחלף לו הטרפש על הרפאלע, ועי"ז מתיר חלב אסור לכו"ע.

[והפליאה הוא רק, שמי שאינו בקי בשמות אברי הבהמה, איך פוסק שאלות געניני ניקור? וצע"ג!]

דוגמא י"א

*

מבלבלים את הקוראים בהבאת ראי' מענין אחר
לגמרי

[וסומכים על דעת ההמון שלא יבינו תחבולותם]

*

בפרי תמרים עמוד קכ"ז כ' בזה"ל:

קבו

פרי תמרים

פרק ה

כדין השומן שע"ג הצלעות

(א) הנה בא"י מזומירין בזה להסיר השומן שע"ג הצלעות, ובחור"ל לא החמידו בזה בשום מקומו, גם אין לזה שום מקור בפוסקים, וכבר הרעיש בתשרי משיב דבר ח"ב סי' כ"א על הלחם שערים (מהש"ב מקידאן) שרצה להחמיד בזה ולומר שזה חלב הכסלים, והמשיב דבר מברר שזה חלב הרפנות דשרי כמבואר בח"כ, וכמו שני' מבואר בר' הרמ"א כס"ז רכחלק הפנים אין שום חלב רק הקרום שע"ג הכסלים בלבד, ולא נמצא בשום פוסק שאסור, ארדכה מרכי כולם נלמד שזה היתר גמור מרלא פילפלו מזה בענין הבשר שכצלע י"ב. וע' גם בשו"ת כפי אהרן חיו"ד סי' א' רמבואר שם להריא שכצלעות שלפני הטורפס אין שום סרך חלב יעו"ש, ונזא הי' הראב"ד להספרדים בירושלים, עכ"ל.

והנה לא נכנס כאן לפלפל אתם בהלכה, (ובלשונותייהם המזיברות גדולות נגד הלכה שגם תלמידי הגר"א זי"ע עמדו עוד (בחיי הגר"א זי"ע) בצד האוטרים והם ס"ל שאסור מה"ת וחיוב כרת ע"ז, וכמבואר באורך בקונטרס לחם שערים, בהסכמות הרבה גאונים, ונמצא כן גם בד' הראשונים (ואכ"מ להאריך בהנוגע להלכה), והעלימו עין מכ"ז, וכאילו הוא רק ממנהגי איזה ספרדים), ובאנו כאן רק להראות לעין כל, שהביאו כאן את שו"ת כפי אהרן, וסיימו והוא הי' הראב"ד להספרדים בירושלים [וממילא גם הספרדים מקילים בזה, ושוב אין לזה שום מקור גם להספרדים, וכפלו את זה כמה פעמים בקובצם שגם להספרדים הוא רק חומרא בעלמא (ולדוגמא עיין בעמוד קמ"ג)].

ופליאה איך לא בושים לחשוב על הציבור הרחב, שכולם לא

יודעים בין ימינם לשמאלנו, הלא כל המדובר בשומן שע"ג הצלעות שלאחר הטרפּש [לצד הבני מעיים], והכפי אהרן מבאר שאמנם לפני הטרפּש אין שום סרך חלב, וכי מי חולק בזה? ומה ענין זה לזה? אדרבה משם ראי' שאחר הטרפּש יש חשש חלב, וכן העתיקו כאן [בלי בושה] דמבואר שם להדיא! שבצלעות שלפני הטרפּש אין שום סרך חלב. ומי דיבר בכלל מצלעות שלפני הטרפּש. [ועיי"ש בפנים שהכפי אהרן הזה הוא המקור היותר חזק שלהם, להיתר].

אכן כדי להתיר חלב מותר להשתמש בכל האופנים!

דוגמא י"ב

*

עושים ספק בדבר המפורש להדיא

*

הכותב בפרי תמרים עמוד קל"ח, [מלבד הבלבולים והסילופים בכל הענין שם ואכ"מ] כ' שם וז"ל:

פרי תמרים

קלח

ג) והזכ"ש כ' ח"ל גם צריכין ליהרר לחתוך ראשי העצמות משני קצות הכסלים ההולכים בעקמימות לצד החזה המה רכים ולבנים, כי המה מכשר אחוריים ואם הכשר חס משתלפים העצמות, ואי לא צריך לחטט ולחתוך אותם כסכין עכ"ל, וגם בדבריו יש להסתפק אם כוונתו לראשי צלעות הי"ג, או לראשי עצמות החזה, עכ"ל

[ומלבד שאין שום פירוש לספיקו, שהרי מפורש ההולכים בעקמימות לצד החזה, אבל זי"אך מסופק בדבר המפורש שם באותו הספר בלשון ברור שאין עוד מקום להסתפק, ועל סמך ספק קלוש כזו שבא בשוגג או במזיד, פוסק שאלות בענין ניקור החמור?]

והרי לך לשון הזבח שמואל בסדר הניקור אשר בסוף הספר

שם בלשון אשכנז, שכתב נכדו, עפ"י הזבח שמואל. וז"ל:

דיעות סדר ניקור בלשון אשכנז הזבח

איך גי'א'ה'א'ן עק פ'אן פלאנקען אין יעדע ריפּע אין ריא קרום אין זווך ביינדיג (ז'ח) עס קאמט ארויס פ'אן חגסער פירמעל. איזא זוען פ'אן קאן עס פרישער הייט ארויס ציהן אייז עס זיט זוען אבער גי'בט זא מוז מאן מיט איין מעסטער נאך זאכען ביו פ'אן דאך ביינדיג ארויס געמטז

ומפורש בהציוור שהכוונה על ראשי הצלעות, ולמה לא נסתפק הכותב גם אולי כוונתו של הז"ש על כל ראשי הצלעות, ולמה לא נסתפק רק על ראשי צלעות י"ג, וכנראה שהספיקות הולכים אחרי מה שנזכר לו יותר.

*

ואגב, אראה לך ידידי הקורא!

העתקה מספר שערי זבח [מבעה"מ ספר תפארת מנחם דברי מנחם ועוד, נדפס בירושלים שנת תרע"ג, והוא פוי נפלא על האוהל יצחק] (בפוי גלילי זהב אות י"ב) ותראה מפורש שכוונת ראשי העצמות, היינו ראשי הצלעות, [ואל תגלה זאת לכותבי הפרי תמרים כי אז יפלו על המחבר הזה בבזיונות וכו', כי הלא בזה נופל כל בנינם שם ודו"ק]. והא לך העתקת הספר שערי זבח:

גלילי זהב עקרת הלכות נימור מחלב הבית עמודי זהב רלג

(יג) עזו פניא דבי, שהם ג"כ כמיס' ומזויס' כמו בנחמה ובשרים, (ועין בספרי בית יצחק סימן מ"ו ח"א בעמ"ז אות י"ב) ולריך לעולם ונקראים (גלילי ערפיני נדעריס) ומסליס' משום מילוס, וכדיעבד אב לא נעלם נשרה, ועין בספרי ב"י כסימן כ' חלק א' בעמ"ז אות כ"ה: (יד) קודם המליחה, משום שלשמים כמלאים חייס' חרותים כרגלי העופות ואס לא פשה בן מותר כדפשה, אשילו נחבסלו בן אף פלטי שאלו חוטיס' אדומים (הח"א סימן ס"ה ס"ג): (טו) מוליא חוט כסול של דס, כמכו ספרי הניקוד לריך להודיע להמוי עס העוסקים בניקוד שאזוי חוט החוה

לחסי משכ גיד הגדול ולחיות כהם ההנה חייס' : (יז) מוכנת החוה, וכן לריך להוליא חמחה גיד הענ והלגן שכל לשם מהחכף: (יח) שיער הכסלים, וכן לריך לחיות הכשר : (יט) הכוויך לששם הכסלים ג"כ החלב שחמתי: (כ) העצמות, והם המללעות והולכים בעקמיס' לגד הנה והמה שייכס לכשר אחרויס' : (כ"ג) הכסלים, וזה הוא הנקרא שלחנקען : (כ"ד) וצריך לחטם, והני עומדים סחור חמס להללעות לריך לחיות עס ועטל ראשי הנדיס כדו ומת שיד ונחשכס' מלליס' כהויס' חמיס ונלגן לריך לחטע אחרויס': (כ"ז) לצרטי י"ב, והדל אס דכר ה'

כירכי העין כפרק הארכובה החתונה ו'דו) קודם המליחה: ה ואח"כ יוחך על החוה לשיני צדדים, וכאזוי בשר ארום הסמוך לחוה (כ"ו) מיציא חוט כפיל של דס שאוחז (י) מקצת החוה ער קצתו וכן כן החוה השני ואח"כ כחזיל סקס'ס סיוס הניד שביציא מן החוה (כ"ז) ופקליין כירו איתו הקרום (י"א) שעל הכסלים, וצריך ג"כ לחיות ראשי (י"ב) העצמות ששיני צדדי הכסלים והמה רכים ולבנים, (י"ז) ושעס האסידר ששיס' שיונק מחלב של (י"ג) הכסלים:

ועיין גם בלשון תורת ניקור השלם המובא לעיל בדוגמא ט'
אות א' ותראה שגם שם מפורש שהמדובר מסחוסני צלע י"ג ועיין עוד
בספר מנחת שי — (באידיש) שמפורש שם הכוונה על ראשי הצלעות.
וכן בשאר ספרי ניקור ואכ"מ. וכן בגבעת פנחס מפורש להדיא כן,
וכמו שהביאו הכותב בעצמו. ודי בזה כאן.

דוגמא י"ג

*

מתירים חלב דאורייתא!

*

ליצנות — מספרי הניקור

*

ז"ל הכתב"ן בפרי תמרים עמוד קפ"ב

פרי תמרים קפב

הרי אף שמחמיר בענין הטריפה קאלנער (וכי שם כאות ז' דמחמירין בו
משום דאפשר דנבלע בו החלב דזוהי מתני) אבל לא כתב שמתפשט על כל בשר
הדע"ק. ואף שמצריכו קליפה, צ"ל שאין זה רק חומרא, וכדי שלא להקל במקום
גובה הכסלים החמירין גם למטה. וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש
בזה חשש דאורייתא, ע"כ צ"ל שוק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור
חלק האחרונים. אבל כודאי יש לילך כשיטת כל הראשונים שאין בזה איסור מצד
הדץ, ומכש"כ לפי מנהג אונגארין שמוכא באהל יצחק הנ"ל, שלא הסירו החלב
מבשר הדע"ק וכן הוא כפי טהרת אהרן וכת' מהר"י סראזינה. עכ"ל

היוצא לנו מדבריו:

(א) הסרת החלב מהטריפה קאלנער [אף שבתונה"ש מצריכו קליפה]
אין זה רק חומרא.

(ב) וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש בזה חשש
דאורייתא [מודה במקצת!].

(ג) ע"כ צ"ל שרק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור חלק

עלבונה של תורה

האחוריים [ועכצ"ל שהגזימו בלשון חשש דאורייתא, דאל"כ לא יוכל הכותב להתירו].
 (ד) ומכש"כ לפי מנהג אונגארין [באיזה זמן השתמשו באונגארין בחלק האחוריים — ובטריפה קאלנער].

שומו שמים! על ליצנות גסה ושפלה כזו מכל ספרי ניקור, ומאזהרותיהם החמורות, וממנהג אונגארין, וד"ל.

ה' ירחם!

דוגמא י"ד

*

מתירים חלב דאורייתא

על סמך שלא מכירים בחלקי הבהמה

*

חוצנה נגד הפוסקים

*

השבת אבידה

*

חזה בחלק אחוריים!?

*

ז"ל הכותב ב"פרי תמרים" עמוד ס"א אחרי שהאריך שם בדברים המוסיפים הב"ל כ' בזה"ל:

סא

פרי תמרים

רק לכאורה עומד נגדינו מ"ש בדרכ"ת (סקל"ה) בשם ש"ג בכונת רש"י שבצידי הבהמה יש מקום פני מצלעות שאין שם אלא עור ובשר והוא מסוף החזה עד עיקר הירכים זהו הנקרא בלשון המקרא כסלים ויש לה לצד פנים קרום דק לבן

המתפשט בכל הכסלים והוא אסור משום חלב לכו"ע ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע וכו' עכ"ל, אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל וצריך לגרדו. ומ"ש סוף החזה צ"ל שהוא לצד מעלה משא"כ משם עד תחלת החזה אינו כסלים כלל כיון שהוא כציד הצלעות וכמו שהוכחנו לעיל, וא"כ צריך לחפש למעלה בחלק האחוריים חלב נקלף תחת הקרום ולזה כוונת השו"ג. ועכ"פ דבריו סתומים, והרברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים ואין שום חשש כלל לענ"ד. עכ"ל

תוכן דבריו:

(א) הדרכי תשובה מעתיק את לשון הספר "שלחן גבוה" שמסוף החזה [והוא עדיין בחלק הפנים] עד עיקר הירכיים הוא הנקרא כסלים וקרום הדק [אשר שם] אסור משום חלב לכולי עלמא, ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע [ועיי"ש בפנים שהוא אסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כרת].

(ב) וע"ז כ' הכותב הזה "אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל" [פי' וכיון שהכותב אינו יודע בע"כ דברי הדרכי תשובה והשו"ג בטלין ח"ו].

(ג) "ומ"ש [השו"ג] סוף החזה, צ"ל שהוא לצד מעלה" [נבקש מהקורא לפרש את עומק הכוונה].

(ד) "וא"כ צריך לחפש בחלק האחוריים חלב נקלף וכו'" [מן הראוי הי' לעזור להכותב לחפש את סוף החזה בחלק אחוריים (ומי שימצאנו יודיע להכותב ויקיים בזה מצות השבת אבידה) ואז כשנמצא את החלב הנקלף הזה, ואת מקום החזה, אז נוכל לאכול בשר בהמה ע"ס הכותב הזה].

(ה) והמסקנא! "ועכ"פ דבריו [של השו"ג והדרכ"ת] סתומים", [ולכן] המסקנא להלכה ולמעשה

(ו) בזה"ל, "והדברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים, ואין שום חשש כלל לענ"ד" [פי' חלב האסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כרת, כ' הכותב שאין שום חשש כלל — היפוך מדבריהם — ועל מה ולמה, על סמך הקושיא הגדולה שלו "שלא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף וכו'"].

שומו שמים!

דוגמא ט"ו

*

זיוף ע"י העתקת חצי הקטע!

*

ידוע מש"כ הספרים בשם הראשונים כי המתחיל באמצע ענין יכול למצוא מ"ע בתורה לעבוד (ח"ו) ע"ז, כי הרי מפורש בקרא "ועבדתם ..... אחרים". הכותבים בעלי פרי תמרים לקחו להם גם דרך זוהי, להשמיט חצי הקטע, ולהתחיל באמצע הענין כדי שיקבלו הדברים משמעות הפוך לגמרי, ונביא כאן רק דוגמא א':

ק"ט

פרי תמרים

פרק ג

בענין הקרום העב התחתון של הכסלים

(א) הנה סדר הקרומים כך הוא. ע"ג הבשר הארום הרק שע"ג ראשי הצלעות הנקרא ראפאלע יש ב' קרומים זעג"ז, והקרום שלמעלה הוא עב והב' הוא רק וביניהם יש קצת חלב, וגם תחת הקרום הרק יש קצת חלב ע"ג הבשר הארום כפרט בבהמה שמינה, ואח"כ נמשך מסיום הבשר קרום עב ולכן החופה את החלב, שכחלב זה יש מחלוקת מנוגד אשכנז וספרד הנ"ל בפרק הקרום ומנהיגו להקל. וע"ג הקרום העב הנה נמשכים ג"כ הב' הקרומים הנ"ל שהיו ע"ג הבשר עם קצת חלב ביניהם ותחתיהם, ויש בזה כמה חילוקי מנהגים, יש נוהגין שמסירין אף את הקרום העב התחתון, אפי" להמתירין את החלב שתחתיו, וכן יש שמסירין הקרומים שע"ג הבשר הארום עם השומן שביניהם ותחתיהם, ויש שנוהגין שלא הסירו הקרום העב התחתון והסירו רק הקרומים העליונים ולא הקפידו על קצת חלב שנשאר ע"ג הבשר והקרום העב התחתון, וכן הוא מנהג רוב המנקרים וכן נהגו בק"ק סאטמאר כפי עדות הררי"ל ווייס הנ"ל, ויש שמקילים עוד שמסירים רק הקרום העב העליון ולא הקרום הרק השני, וע' בס' הטריופות בהלכה (ע' 113) ממכתב המנקה הירושלמי והרא"כ דבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון הנמשך מהכסל שבראש הרפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שומן כשר, וכאן גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל ומנקרים את הכל ענ"ל. ויש בזה כמה עקולי ופשוטי ואינו מבואר כ"כ בפוסקים.

עב"ל

ובקיצור:

(א) הכותב מסביר סדר הקרומים.
 (ב) ומביא גם יש מקיליני בקרום העב התחתון, ויש מקילים עוד

שמסירין רק הקרום העב העליון ולא הקרום הדק השני שתחתיו. (ג) וע"ז מביא מספר הטריפות בהלכה ע' 113 דבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון וכו' ולא יותר (והכוונה לעשות רושם, כאילו לאפוקי הקרום הדק והקרום העב התחתון וכש"כ חלב שעל השפונדער, שהרי כפי העתקת הכותב, שלא מביא את הענין שלפני זה, ממילא הפי' ולא יותר מהקרום הזה בכל חלק הפנים. ודוק).

והא לך לשון הספר כהווייתו ותראה הערמה שעשה כאן הכותב הזה.

(ובדרך אגב שם הספר "הטריפות בישראל" ואולי שינה השם בכוונה כדי שלא ייתפס וד"ל), וז"ל הספר ע' 113 :

והנה אביא לך דוגמה אחרת מה שהספרדים מחמירים כאן ג"כ, והאשכנזים בכל תפוצות הגולה מתירים את זה היתר גמור, לגבי חלב הדפנות, שבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון הומשך מהכסל שבראש הדפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שומן כשר וכאן גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל (עיי' ברמ"א ביו"ד ס' ס"ד) ומנקרים את הכל,

והרי לך בפירוש שמדבר רק לגבי חלב הדפנות (והוא החלב שמונח על הצלעות), וע"ז כותב שבכל תפוצות הגולה מורידים רק הקרום שעליו ולא את החלב שעל הצלעות, שהוא שומן כשר, משא"כ בא"י גם הספרדים (המקילים שם בענין הקודם) אוסרים אותו (וכש"כ האשכנזים — ודוק בזה כי הוא היפוך מכל כתיבותיהם בכל הקובץ שלהם בכמה מקומות) וגם מפרידים בין חתיכות הכסל (פי' שמנקרים גם את השומן שמתחת להרפאלע ודוק).

אבל אין זה ענין כלל להקרום הדק שעל הריפאלע, ולא על קרום העב התחתון, ולא על החלב שעל השפונדער, שלא נקרא כבר דפנות אלא כסלים. והוא פשוט מאד לכל בר בי רב דחד יומא.

ועוד תדע לך שהוא כן. שהרי גם הכותב דנן בפ"ת מודה שיש גם מחמירים בחו"ל בחלב שעל השפונדער, וכמו"כ שיש גם "מחמירים" בהקרומים שהביא מקודם, וא"כ איך כותב המנקה הירושלמי שבכל תפוצות הגולה מתירים את הכל, (לשיטת הכוז"ב הזה בפרי תמרים), אלא שהאמת הוא, שמדבר שם מענין אחר לגמרי, רק מחלב הדפנות, ולא נגע ולא פגע לענין הקרומים שעל הכסלים כלל.

והרי לך איך שמזייפים בהנאת חצי קטע, המשנה את הדברים לגמרי!

ה' ירחס!

דוגמא טז

*

את מי חרפת וגדפת ועל מי הרימות קול
ותשא מרום עיניך על קדוש ישראל

*

רבם דקרו!

*

הנה ידוע לכל גודל מסינ"פ של כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק רשכבה"ג מסאטמער זי"ע, בעניני כשרות, והאריכות בזה אך למותר ויבואר קצת מתוך לשונו הקדוש אשר יועתק פה להלן, ואיך זה בוש לא יבוש הכותב הזה בהפכו דברי אלקים חיים לתוכן וכוונה מהופכת, אך ורק למען העלות זדון לבבו להכשיל את הרבים במאכלות אסורות ח"ו!

הנה ז"ל הכותב בפרי תמרים עמוד קנ"ט אחרי שהאריך שם ורוצה לברר שאי"צ השגחה בניקור חלק הפנים ושברוב קהלות בארצות אירופה [לפי שטותו ושקרותו] לא הי' שום השגחה ע"ז וסמכו על המנקרים ורוב הרבנים לא ידעו בהלכות ניקור כלל [עושה ליצנות מרוב הרבנים באירופה], ומעיקר הדין י"ל דבאמת המנקרים נאמנים ויש להם חזקת כשרות ע"ז, [אבל עמד לפניו האמת במילואו וצעק עליו, היאך אתה מעיז כ"כ לשקר!] לכן סיים שם בזה"ל:

קנט

פרי תמרים

ד) אכן מרן הקדוש ז"ל בחשו' דברי יואל חיזיק סי' ל"ד האריך טוכא לכאר שכן הוא מעיקר הדין, וכהיום לכל הפוסקים לא סמכי' על סתם חזקת כשרות בישראל, לפי שחזקה זו כנוי' על רוב דרוב ישראל כשרין הן כמו"ש בפניי בניטין דף י"ז, ובדורות הללו איתרע כעו"ה רוב זה, והרוב הוא להיפך כעו"ה, וא"כ אפי' לשי' הפוסקים בסי' קי"ט דסתם ישראל כחזקת כשרות הן, ל"ש זה בזמה"ז ולכו"ע א"א לסמוך על חזקה זו, ובלא"ה לדעת הרמ"א בסי' קי"ט אין סומכין כ"א על מי שמוחזק בכשרות ע"ש, וכ"כ הטו"ז שם סק"ב כהרמ"א בפרט כשאנו רואין קילקול הדורות ולא אכשיר דרא, הן אמת דבשי"ך סק"א פסק כהמחבר, אבל בככ"ש מס' ע"ז דף ל"ט מנריע דבאיסור דאורייתא כגון בשר וכדומה אסור מצד

הדין וכדעת הרמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מצד התקנה שהוא תקנת קדמונים במדינתו בחרם שאין לקנות מכל אדם יינות וגבינות וכדו' שהוא מדרבנן. כ"א כשיש בירו כתב הכשר ממורה הוויאה שחקר על המאכל ועל המשקה ההוא אם נעשה בכשרות, ובבל"י ר"ס קי"ט כ' כע"ז שחקנו בפנקס הארצות שאף ממי שמוחזק בכשרות אין ליקח שום דגור מאכל, אא"כ יש בידו כתב הכשר מהאב"ד, (וע' בדר"ת סי' קי"ט סק"ז). והאריך עוד מרן בזה דבנוראי מעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין ולא סמכ"י אסתם חזקת כשרות, יעו"ש בדב"ק בדברים חוצכים להבות אש בזה.

(ה) והנה אף לפי"ד רבינו ז"ל, אין זה רק בסתם ישראל שלא הוחזק בכשרות, וע"ז קאמר דמעיקר הדין לא סמכ"י היום על חזקה דסתם ישראל בחזקת כשרות וזו. וצריך השגחה על כל הדברים ניקור ומליחה, אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקדק במעשיו, לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח, ומ"מ יש בזה משום תקנת הקדמונים הנ"ל שאף מוחזק בכשרות יהי' לו כתב הכשר מרב שחקר ודרש על אופני עשיית המאכל, אבל אין עליו קפידא שיהי' לו משגיח תמיד, עכ"ל

ותמצית הדברים עד כאן:

- (א) מרן הקדוש ז"ל האריך שומעיקר הדין לכל הפוסקים לא סמכין היום על סתם חזקת כשרות.
- (ב) ועוד האריך מרן ז"ל שמעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין, ולא סמכין אסתם חזקת כשרות.
- (ג) [והחלטת הכותב] אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקדק במעשיו לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח.
- [אבל עדיין איני יודע מהו גדר מוחזק בכשרות שעליו סמכין אף בלי משגיח, עד שבא הכותב והמשיך ללמדינו בדברים דלהלן:]

פרי תמרים

קס

(ו) והנה גדר מוחזק כשרות כ' בדרכ"ח סי' קי"ט סק"י בשם ערוך השלחן סי' דאין הכוונה שיהא יר"א מרבים או חסיד וצדיק, אבל כל שמתנהג ע"פ דת ישראל מניח טו"ת ומתפלל ג"פ בכל יום ונוטל ידיו לאכילה ומנהיג את ב"ב בכשרות דתה"ק, זה נקרא מוחזק בכשרות ויכול להיות שבאיזה פרט הוא חשוד מפני קלות הדבר בעיניו ולכל הדברים הוא מוחזק בכשרות עכ"ל, ומד' הפוסקים נראה דבעי"גם שיהא מוחזק לאדם נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, וע' לשון מרן בס"י ל"ד אות ה' ד"ה ולפע"ד.

ותוכן דבריו:

(א) גדר מוחזק בכשרות כ' הערוך השלחן כל שמתנהג וכו' מניח טו"ת ומתפלל וכו'. [ולא נכנס כאן לעצם הזיוף בזה שמפורש להדיא

בערוך השלחן שם ה' י"ב וז"ל ודע דכל ענין זה אינו נוגע לדיני שחיטה ובדיקה וניקור שבשם לדברי הכל צריך לידע שהוא מומחה וצריך לבודקו וכו' עיי"ש. אבל יותר מזה הלא מפורש בתשובת מרן זי"ע שם שלא לסמוך בזה על הערוך השלחן ויובא להלן.

(ב) [ועשה לנו טובה, שהסכים להזכיר גם] שמדברי הפוסקים נראה דבעי שיהא מוחזק לאדם נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, [ב' דברים אלו סגי, א] מוחזק לאדם נאמן, [ב] אינו חשוד, ודו"ק]

[וכהדין גרמיזא הבאה באחרונה הסכים להזכיר גם] לעיין בלשון מרן בס"י ל"ד אות ה' ד"ה ולפע"ד, [וסמך הכותב על הציבור הנאמן והתמים שלא יעיינו בפנים ולא יתפשוהו ששם מפורש להיפוך מכל מסקנתו הזה, וסיים בהרחבת לשונו להלכה ולמעשה וז"ל:]

(ו) **ועכ"פ הוצא לנו מכ"ז** דדין מקרי חלק הפנים קיל מדין מקרי חלק האחורי, ומדינא א"צ קבלה וגם א"צ לברוק ולהשגיח אחיהם. אכן כ"ז כמוחזק לכשר ונאמן שהוא ירו"ש, וגם הוא צריך הכשר מרב שחקר על אופני עשיית המאכל דניקור ומליחה, אכן על סתם ישראל דלא הוחזק כשרותו אין סומכין בזמניו, וכ"ש על קלי הדעו שאינם נאמנים, וצריכין השגחה יתדה על כל מעשיהם בניקור ומליחה, ובלא"ה אין נאמנים. ובהגב"ע שכביר"צ שכירושלים העיד הר"ל ורייס נ"י שכ"ק מרן זי"ע הקפיד שהמשגיח לא יעבור דק ישגיח כל הזמן על מעשי הקצבים, ולמגדר מילתא נהגו בכמ"ק שגם כחלק הפנים אף במוחזקים בכשרות, יהיה עליהם השגחה ולברוק הניקור כמו"ש בדד"ת כנ"ל.

עכ"ל

ותמצית דבריו:

לעשות רושם שכהיום שכל הקצבים מוחזקים בכשרות וכולם נאמנים [שהרי מתפללים נכל יום ומניחים טו"ת], ממילא מעיקר הדין אין צריך השגחה, ורק למיגדר מלתא נהגו בכמה מקומות שגם בחלק הפנים אף במוחזקים בכשרות יהי עליהם השגחה וכו'.

*

והנה מן הראוי הי' להעיר על דברים הנ"ל ולמחות עליהם בחזק יד, אך החלטנו שדברי חכמים אין צריכין חיזוק, וקצת מן האור דוחה הרבה מן החושך, ודי לנו בהעתקת דברות קדשו של הגה"ק זי"ע, וכל המתעמק בו מעצמו יראה את אשר לפניו ואיך שזייף וסילף את כל הדברים בהיפוך כוונה מרישא לסיפא ממש וידע איך להתנהג הלכה למעשה:

שאלות ותשובות י"ד סימן ד' דברי יואל

שנצטע או אפשר לכוין השגחה וכמו שמכוסע מעיני
הפרכחות מוטב גם מעיני בני"ד, ועיני חוספיה
החובות כ"ח ע"כ ד"ה בית הפרס, דלף דספק עומאח
צריה טבור מי"א לא עיבור חכמים חלל כסבוח צחקראי
חבל דבדר שיאמר כן לעולם לא רעו לטרה, ובפרע
צחיטת צבמות דלריך גם השגחה על הקצנים וכשנח
בבשר ממקום נסחר קשה יותר בהשגחה.

2

וב"ש עוד לענין הקצנים שמכרו בשר הרבה יותר
ממה שהחיר לשחוט, ושאל אחס מאלן להם בשר
כ"כ, ולאמו שהשו"ע שוחטים במחנה, והשו"ע"ים בכחישו
שהוא שקר ולא שחטו במחנה, וגם היא קנה דלא פסיק
שהקצנים מניחים בשר משוי"ב שואמר מהרב המרמ
דאחרת שלו, ופי"א שחטו אחד בשר אחר כמה ימים,
הפסיק שפילו ליומא וקב"ח אחד בשר אחר כמה ימים,
ושאל השליח בני"ד לראות בהמקולין ולא בימיו הקצנ
ליכנס לראות ועוד צי"ח אותה, ושוב ר"ח לבעמיד נלמנים
שישינוי על הכשר מהצניחה עד המכירה ולא רעו
הקצנים לקבל זמון, ופי"א בכרוי על הכשר שהוא אסור.
אין ספק שאיסור זה הוא בדת ובהלכה, והאובל מבשר
הקצנים האלו ערם שכי"י משניה כראוי הוא כאובל
צניעות וערפנות ר"ל.

ודג"ה מטיקר דיין אם לקח בשר מחסם בני אדם חף
שאינו חשוד בלא חלל שאין יודעין צ צניעות שהוא
מוחזק בכשרות, הוא פלוגתא הרמב"ם והרא"ב ז"ל
(כ"י מ"א פי"א הכ"כ), ובשו"ע יו"ד סימן קי"ט (שע"פ
ח"י) הוא פלוגתא המחבר והרמ"א, שהמחבר פסק
בהרא"ב שא"ל על החשוד אין לסמוך עליו, והרמ"א
ז"ל פסק בהרמב"ם שא"ל ממי שאינו חשוד אסור לקטיו
שפילו איסור דרבנן, ועי"ש בש"ך סי"ג ג', ובשו"ע
ש"ס (סי"ג ז') כתב לכוון כדעת הרמ"א בפרט שאנו
רואין לקולו הדורות ולא כאשר דרי. כן אחס מהדברי
הש"ך (סי"א ח') גראה שנוטה להקל וכדעת המחבר,
חבל החבו"ש בכ"ש מ"ש פי"א דף ל"ט מבדרי דנחישור
דאורייתא כגון בשר וכדומה אסור מלד דיין ודעת
הרמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מלד בחקיה שהוא חקנה
קדמונים במדינתו בחרם שאין לקטו מכל אדם יונת
וגבינות וכדומה שהוא מורענן כי אם כש"ס בידו כתב
בכשר ממורה כוראח שחקר על המחלל ועל המשקה
כהוא אם נעשה בכשרות, ובנ"ל"י ר"ש סימן קי"ט כתב
כעין זה שחקנו בנפסק הארזות שא"ל ממי שמוחזק בכשרות
אין ליקח שום דבר מאלו חלל אי"כ יש בידו כתב בכשר
מהא"ב"ד. ובני"ד דמיירי מלקיחה בשר שהוא נצטיל חש
נבילה ועריפה דאורייתא, חף בני החקנה אין לנו אחר
כפרשת החב"ש שכתב"ס מלד דיין כדעת הרמ"א ד"ל
שפסק בהרמב"ם.

אחדות"ה כבאי"ה... ראשית מ"ש דיון מה שלפי
משפטי המדינה אין לשחוט חלל כסוס מוזמנס
והשו"ע"ים שוחטים יותר במחנה ומלד דינה דמוכותא
עונשן גדול עד מאוד, והביא מחשו"י מהרש"ק ב"י הא"ל
לך שלמה (חיו"ד סימן א') שאוסר בהלעט צה"כ,
ומחשו"י בר לוחי שחונק עליו והביא ראי' ממה דשיטתו
בספיה (חולין דף י"ג ע"ב) וכרי בספיה איכא
ביעמוחא דמיא כמבוחר בש"ם ברכות (דף ל' ע"א)
הש"ס ללא מחפלא ואח"כ יקרא ק"ש ופירש"י ז"ל
שגם היעמוחא דמיא ופי"א דבשחיטה לא חייב לביעמוחא.

ולדינא גראה לפעני"ד שא"ל לעשות כלל מוחלט בענין
זה, חלל הכל הלוי לפי ראות עיני המורה, כי
אין לנו ראי' ברורכ מהש"ס ומהראשונים לא לאיסור
ולא ליתר חלל מכה סבא, ובמקום פחד גדול שאימה
בשער חקיסה בעונש חמור אשר לא ישא פנים ולא
יקה שוה וא"ל להסתיר ממנו, או שהשו"ע הוא צנוע
בעל פחדו גדול שמתיר מאוד שפילו לגמרי לשלוח
יש לחוש למשולות, שא"ל שחינו דומה לגמרי לשלוח
כמוצק בש"ס, כי ענין השילוח הוא שטר בחיותו
והרגשותיו לגמרי מחמת ראותיה כדס כפי שהביא כו"ש
(סימן א' ס"ק א') ע"י מהגמרא (נדרים דף פ"ז ע"א)
מעלף ומת, מי"א גם גדול כפחד והכבול מסור ופת
האדם, בפרט מכשיו שדעתו קרוב, ויוכל לנח למשולות
ח"ו. חללס במקום שהוא דינה רפיה ואין הפחד גדול
ורואים בחוש חלל השוי"ב שאינו מפחד בעצמו כ"כ ויוכל
לכוון דעתו כראוי (כמו שגם צעילוף המוכר בש"ס
הוא חלוי בעשבים כמבאר בגמרא), אז ודאי עוי"ף
יותר ממי שדרכו להעלף כיון שרואים בזה שאין דינו
להתפחד ואין חשש, ובדרך זה אפשר להשוות דעת
כל הגדולים המקילין והמחמירין שאין פלוגתא בעיקר
בסבא חלל מר כי אחריכ ומר כי אחריכ.

אך דא טקא שאין אז במדינתהם כעת כאשר היה
מלפנים שאינם דבר זה דרך מקרה באיזה מקום
והיה אפשרות להחיר לפי ראות עיני היות דין יחשמו,
חלל עכשיו הוא דבר הנלצך בכל המדינה ואם יחשפט
ההיתר ישא כן בכל מקום, כי ואמרו כל הסיקין אסורין
ופריקי ציחוס מותרין וכבר החירו פרושים את הדב"ה
ויסוק מיניה חורבא, כי וודאי יש מקומות שהוא כנ"ל
גדולה ובאופן שאין להחיר, גם יש מקומות שאין כז
צנת דין ופ"ה כ"י מנהגי הקבלה ממוהבים שלא כדון
ומורא הקצנים והמנהלים על השוי"ב יותר מהמורה בני"ד
ובש"י ממורה שמים, גם יש מקומות שגם השו"ע"ים אינם
כראוי על אכוי"ע וריוכים השגחה בני"ד, ובדברי

שאלות ותשובות

י"ד סימן ד'

דברי יואל

ועוד דלף לדעת הראשון שספק במחנה אשך איסור ליקח אלה ממי שבאוד השוד, מ"מ כחכ מהכשרים כחשוב י"ד סימן ז' דמי שנתק פליו קלה והשדא חפילו דלא לחזיק בנדוי ויש אמתלות ודגלים לנדב שחמד יודע הראשון דיל שאסור ליקח מזנו. ופטרון כשנתן סימן קריש אזה כי כחכ, כלל גדול לנדב לדעת דכל דמי השוד. שנסמין אז ובשאר מקוונת שנסים

וסוכים, אין הכוונה דווקא שיתקבל מדוח בניד אזה כא"ש טבר פנייה ז' דנככ"ג גם למדוח פסול אלה חפילו השדא כעלתא שילא פליו קיל קלה דפסיק או קלה דלא פסיק מקרי השוד, וכדיא רחיה לנדב ישייש. ובחמתה דבריו שם סימן קריש כחכ איהו פרוניס ככלכה ז' אשר יש לפסול פליכס טובא, חבל כפרט אז כניא רחיה ברורות, וגם מדברי כשרים כ"יל וראה ראי' לנדביו, ושוד רחיה מכמה סוכים ראשונים ואלרונים ואין להאריך. וא"י כקנינים כאלו שילא פליכס קלה דלא פסיק שבנילו כשר כאשאר נקראו השודים חף לדעת במחנה ובראשיו, ובפרט שאין לך רגלים לנדב יותר מה שאל בנימו כעליו בניד ירכס, שבה כ"לז לדעת שחמדו גדולה פליכס ופרקו מעליכס עול השנה כבניד שזכ שירא גדולה שאין לשער, ולכל כדיווח אסור לקנות מהם בלי מצינת כחלו וקרי"א חס כמה קלי כדעת כחכ ששכח רובא ורובא מהקנינים שזמנינו.

וקדושת זקניו גייסיס כדשחא לשכ"כ אז חס י"ב כחכ כחמת כדכרש חלביק: לנדב לשחא השמחה וסיני לחקן מקולין מיוחד ככשרות וא"ש נתמן עומד על גביה לכשחא ע"י בנייה פקוחה שיהי' הכל כדח גם כעניו יסור דדומה לז' כעניו הדתה חו"ג, ולא חלמו כעני לא כדורות הראשונים כדורס והאלרונים נימים כראשונים כיו עובים ויראים יחד ומה ושחנה כיום לחקן ולחוש על מה שאל השו הראשונים ושמו ע"ל חקא כשרות, דב חפיו דחשבתו כדו כשדיל כדורות כראשונים כיו הכל יראים ושלמים וחדים לנדב כי עד שאל כרי רחוי לחוש על שום אוד חפילו כמבול שנג, לא כן פקח כי המאל חמול מני עמו אשי' לא כן ופניו מלאכה ככר לכל חסור, ש"כ חפילו מה שאלו חבוחיו כראשונים רחוי לנו שאל לאכול כי אזה כשחא שמחה וסייג וגדר שיהי' כשר גדולו בלי שום פסק, פכ"כ"ק ישייש שחאריך טוד. ורש"ז ז' אמר כעני אשך כשמיר מקולין כפינע אשך ממש חכר נשאו על הדב כי כקנינים כעליו פליו כלייה לחון ניחן כדוך החלן חכן גדולה כדו למהי ר"ל ויאל כחמת כדוך נס, גם כפר כי לו כמה מחנדים מה כי כיו הרבה קלי כדעת וכדומה, חבל כוח לא נח ולא שקט ככל אזה עד שפלתה כדו להשמיר משניה כראוי עד כיום הזה. וכמ"ש שאין רחיה מדורות שלפנינו, אז מבורר גם כדיון

שנוי לקולו כדורות לנדב להחמיר יותר שאל להאמן לפסח אדם, והכשרים שיק כחשוב חו"ד סימן ז' כחכ שפכשו כשחורב ויראה מתמטפס והקלות כלין כשרה כן ילך כשוכר, כמטע פסקה חקת כשרות. מפסח ישראל.

ולפני"ד כוח מוכרח מ"שם וסוכים, שברי מקור פלוגתא כרמנים ובראשיו דיל חס יש לפסח אדם חקא כשרות, הוא נמרח עטורה אזה דף ל"ט דחיה אין לוקחין כסוריו וכו', ופיו רמזים ה"י מ"א פ"א הלכה כ"י ובכ"י וכלום משוב שם טעם פלוגתא, דרמנים סוכר דבורא לאו דוקא חלל כל חו"ל ככלל וכ"ש הוא, ולא כפי לאפוקי אלה ח"י בזמן שיהי כולו לישראל, ובזמ"י חף ארץ ישראל דיו כח"ל וראשיו דיל סוכר דבוריא דוקא כשדיל שבו חשודים חבל שחר מקומות שאינם חשודים לא, וככה ח"י חפשו לומר דבוריא כ"י אז ומתקבל למד, כי כ"י דרים שם חללים ולמורא.

ובמקום שבו רבנן וחלמודיו כחון החללים כ"י הרבה מורה ויראה, גם מלד כשדיל חל היה מוחק כעין אז חפילו רבנן חשודים למכור זכרים החסורים, לא כ"י לנדב להשמיר שאין לוקחין חס מפסח ג"ל דכשחא כל דפריש מרובא פריש, ופ"י ככ"י רבן חשוד מניו שם כדיון שחשו ח"ל כמישע כמלו ולא ניזנו שם חקא כשרות לפסח כ"י אדם, ופ"י חוס' שנה דף י"ג מ"א ד"ה רבא, דלף דרוב ד"ה מעשרין הם ומה שאמרו כסוכה (דף מ"ח מ"א) שאל היו מפרישין ל"ל שאל היו מפרישין כולם, מ"מ חשו למישע כדמתי יותר כמקום אחר חשוד שבוא מישע דשכיחא טובא, וא"כ פ"י ל"ל כשאר ענינים שחירו חכ"ל ליקח מפסח אדם נחמד לרס שאל כ"י החשוד חפילו כדוך מישע כשכ"י, כי גם כדמתי לא כ"י החשוד חלל עבד מישע כשכ"י, חכ דעת הראשון כשחזויו כחכב דלא חשוד, ומש"י גם לדעת הראשון ח"ל לומר דכלל כ"יל דכלל מקום יש חקא כשרות, דברי סוריא יוכיח, וכדברים כחומים כמ' כבדול מה למה חששו כסוריא, חבל מדחזין כדמתי שחשו למישע כמלוי ח"י כ"יכא דרובא ככשרות, חו ח"ל לכקל יותר גם כמקוונת אחרת וילמד פסוח מן כמפורש. ובמצינו שרבה כמכילה והקלות רח"ל. וכתוב ויראה כחמוטעה כדיווחה כחחחובה, לא עדיפי מסוריא, ופ"י ח"י כחשודים מישע כמלוי חלל רוב המלוי ואין לנו לסמוך על חקא כשרות חף לדעת הראשון דיל.

ח

והפ"י כנייען דף י"ז חקר על חקא כשרות מה פניה דילמא מנפן אמה לשולא לא כ"י לה חקא כשרות, והכ"ז דע"י משום בלח"ן חכר רובא דרובי ישראל, כוה

דכ"ש"ם דחוק ומוקים אנפשי' לאוקמה קרה בגוונא חדה כגון שהי' אביו ואמו חנושין בניה כאסורים, איכא לאוקמי גם בגוונא שמכירין אחי האם שהחזקה בנדקתה מלד משעי' באופן שלא נלמדך לסמוך על הרוב. והוא מדוקדק קלה בלשון, שכל הפוסקים קראו לחזקה חזקה בשמות, ובאין שינוי החוסי' וקראו חזקה לנדקת. ולפי הגיל' מובן הוא מכיוון שהוא יותר מסתם חזקה כשרות יפן שמכירין בנדקתה. וקלה יש ליישב זאת קושיית המכרס"א יעיי"ש ודו"ק.

עו"י"ר בכונת החוס' דמלי לאוקמי משום דזולנין בחר חזקה, ולפי דזה הוי ג"כ מחמת רוב, מי"מ כיון דנתוסף עוד רוב דחזקה כשרות שלא זינחה, על הרוב דלפי שזינחה רוב בעילות אחר הכנה, והוי חרי רובי, ולמישועא דמישועא לא חייש אף רי"מ דחייש למישועא, ואי"כ אין ראי' דזולנין בחר רובא שמינוי אלף רוב אחד ואין שם מישועא דמישועא. ואפשר ליישב גם בזה קושיית המכרס"א דרך הפלפול אלף שאין הזמן גרמא להאריך כעת בפלפול.

1

והעיקר מה שנראה לענין להלכה בחזקה זו, על דרך מה שכתב בחי"ש סימן כ"ט לחלק בספק עריפות ולחמירין (תולין דף ע' ע"א) שנחשב כחורה, ובספק דרוסה או ישב לה קצן נושע, דבזה הוי חזקה כשרות מחמת עלמה דודאי בשעה שגולדה לא היה דרוסה ולא הי' לה קצן, והוי חזקה בגוף משעה שגולדה, משאי"כ בשאר עריפות כמו מים בראש או פסק נקובה שאפשר שגולדה כך ואין לה חזקה בגוף, ע"כ שהוא חזקה מחמת הרוב דרוב בהמות כשירות יעיי"ש בלור"ך. וכמיי"כ בנידון דידן, דביכא דלנו דנין אם נעשה ממשש הזוח ריל, ועיי' בודאי יש לה חזקה מחולדה דבשעה שגולדה בודאי לא זינחה עדיין כמו שכתב הנובי"ן, ספיר כתבו החוספוט דאיכא לאוקמה בחזקה כשרות, שלגנא דחשש דילמא לאו אביו הוא זיל שניעשא ממשש הזוח ריל ועיי' יש לה חזקה מחולדה, משאי"כ ביכא שאנו דנין אם לסמוך לחזקה כשרות ליקח ממנו דבר מאכל, כפרט ביכא דאיכא חינוך ממנו ועורה, שאין הפסיכה אלף שמחיה ירחא חטא ויראח שמים לא יבשיל את חבירו, חזקה כשרות כזה קשה טובא קושיא הפניי' שאין לנו חזקה אף מחולדה אם היה בו ירחא שמים, והכתוב (בראשית ה', כא) ירוח כי יזר לב האדם רע מנשרת, ודרשו חכמינו ז"ל (ירושלמי ברכות פ"ק ג' הלכה ה') משנער ללחא ממעי אמו, ובגמרא יומא דף פ"ג מבאר

בחזקה כשרות וכל דפריש מרובא פריש והוא חזקה מחמת רוב יעיי"ש. והנובי"ו מדויק אהיי' סימן ס"ט כחז לענין זוח שיש שני עומים לחזקה כשרות, חזקה בחזקה מחולדה שחרי לא גולדה זונה, גם הוי חזקה מחמת רובא שרוב נשים כשרות וזולנין בחר רובא דאשה זו מרוב נשים ולא זינחה. כן אמר שחמתי לנאורה על הפניי' שכתב שאין שום טעם לחזקה כשרות אלף מחמת רוב, ממ"ש החוספוט במכתב חולין דף י"א ע"כ דיה כגון שהוי וכו', ועוד הוי מלי למידק דלמא משום דזולנין בחר חזקה דהעמד האם בחזקה לנדקת, ולדברי הפניי' אין זה דמיי' ולפי דזה הוא מחמת חזקה כשרות עדיין מוכרח דזולנין בחר רוב כיון דאין החזקה אלף מחמת רובא. ושם מלאחי בשערי חורה כללי חזקה כלל ח' פרט א' שעמד בקושיא זו ולא חיך מאומה.

ולפענ"ד אחר ההכחוננות לא קשה מידי מחמה טעמים, חזק שהרי הפניי' לא אמר זה אלף כהסם ישראל אבל לא בני שמכירין אותו משולם לירא ויחרד והחזק מלד משעי', שהרי גם הרמב"ם ז"ל שבובר שאין סומכין בלקיחה מאכלים על חזקה כשרות, לא אמר זה אלף כהסם ישראל אבל לא בני שמכירין אותו היעב שענתוק מלד משעי' בלופן דירכא למחוש לעדומי קנושרים, כמבאר כ"ז ברמב"ם ושו"ע ובפרט באין בש"ס שאף בניי' ממונה שריך שני עדים כשרים מהיי"ת, מבאר בכחונות דף פ"ב שאמר דבה ר' חסדא קים ליה בגווה, וזמנין כפייד רב פפא לפני רבא אשירא דשריטא הוא אמר ליה איכא איש אחינא בנהדי דמר אמר ליה לא, אמר ליה אפי"ג דאיכא מר עד אחד לאו כלום הוא, אמר ליה ר"א בר מאמא ולא יכא רב פפא כתר ר' חסדא, בה רב חסדא קים לי בגווה ומר לא קים לי בגווי' יעיי"ש, הרי דמי שהחזק אלף בני' שבע בגובה השבו ליה חזקה מבדורה יחר מכל חזקה כשרות דעלמא אפילו נגד רב פפא, זה ודאי אין חזקה מחמת רוב שאין דנין כן בכלל ישראל כי אם בלחות היחיד דקיים לי' בגווי', אף הרמב"ם (ב"י סנהדרין פכ"ד ה"ב) והרמ"ש (כחונות סג) כתבו והוכח בעוה"מ סימן ע"ו שעכשו אין לסמוך על הכחונות דהאזנא ליה לי' לניין למימר קים לי בגווי' ולא כירי לן קים לי בגווי' היכי הוא יעיי"ש. ונראה שזה רק בניי' ממונה שהקפידה כחור"ק אשני עדים דיקא, ולריך שהי' ידעיה כדורה כ"כ כמו שני עדים, משאי"כ באיסורין דמכ"ח פ"א לאמן באיסורין, וכול לסמוך עיי' שהחזק אלגנו מלד מחמת נדיעיה כדורה כמבאר בפוסקים ואין להאריך, ואין זה בכלל חזקה כשרות דעלמא אף לידן ומכ"כ בזמן הש"ס כמבאר לעיל. ואי"ש שפיר כתבו החוספוט דכיון

דאף כשעדין נכטן אמו קרע עלי' זורו הוסיף מרחם, ואדרבה ליראה שמים ויראה טעם לרץ להחמך כרכב כמעט ואין לנו פ"י שום חוקה כגוף ומסוב, ואף דכשטע שגולד לא טעם עדין כמעט, מ"יזו כחכ שלא עשכ ענינה כשלא כ"י פשוט בידו לעשות כזה לא כוחק שליטו נמשך כשיצא לידו ויכ"י גם חימוד ממנו

← עצור בעצירה, ואזו דעין רק אם הוא חסוד לאחור דבר כי חסוד ליקח מהחשוד, ופ"י אין לנו שום חוקה חי, ודברי השערי חורב כזה אינם מובנים כלל והרמב"ם ז"ל שכתב בפ"י מהלכות גירושין (הלכה כ"י) דישאל רובא לעשות כל המצוה ולבחרתה מכל שבגדות, מ"מ כחז הוא ז"ל בכלכות מ"א שאין לסמוך לחוקה כשרות דפסח ישראל דמ"ש בכלכות גירושין הוא כהשיר כמוע מניעה שיהיה, אבל בעוד שאלו שולט מנחזר בגמרא חמ"ד דף ל"ב ששטנא לנח, פירש"י ז"ל אחס רואים כל יום ששפטן מלנח ומעטכ בני אדם ופ"י, ואיחא בגמרא סוכה דף י"ב שיהיה מ"א חוכ"יג ומחמרה כשנחא"כם של ישראל, ומורכחים דברי הפני"ש שאין זה חוקה אלא מחמת רוב דרוכ בניי כשרים.

וכשנח דף ק"יב שפסקו אנשי אמנה במ"מ, ובד"ח כ"י לאמנים שלא היו מחבלין על שקר כפירוש רש"י ז"ל שם. והכך רואים שאף בזמן כשי"ם ובזמן כביה שבי"ה להם לאמנות כרכב בד"ח מ"מ כדבר כהוגס למ"מ לא כ"י ולאמנים, ומכ נאמר ומכ נדבר עכשיו שפסקה בלמנה גם בד"ח, ובעוב"ד מחבלין על שקר אף שגביה אין להם ושמה לא חורה ולא יראה, וקל וחומר כדבר כהוגס למ"מ שאין להאמין. ואזו רואים כחש כמדויחתי שח"ל מחוקן כדבר ויש משגיחים על הבשר מחמת כניניה עד לאחר הכנייה, ואפ"י עשין הקנאים כל ע"דק"י ורכב"ה פעמים נחזר מה שרואים הקנאים לעשות כסחר בלח"ב אופן שלא ירגישו המשגיחים להכשיל הכריות עבור הבלח מופעת, וכמה פעמים רואים אף בקנאים שמחוכגים בדרכי החורה והיראה כלל עינים

→ ע"הר"ט, ובענין מכירה כבשר שהזו כוגס למ"מ שלו הוא נמשך וק"י בקנאים והרמב"ם גם בשאר עינים דחוק"ה, וא"ר י"טן שיש משגיחים מרגישים כמעט"הם, ובתקומות שאין כשגחה כראוי אינם יודעין זה י"טן שבקנאים עושים מה שלכם חפץ ומאכילים נ"ט רח"ל

→ ולא חלי ולא מרגיש שום אדם מחמת חסרון כהשגחה.

1

וא"כ ה"ל קנינה בזמנם שבי"ה בלמח כן, ופ"י י"מ"מ פ"טח כי הווא שחמנו כ"י רוב ישראל כשרים זולת כחטאה ועריות שוכלים כרכב ר"ל יע"י"ש, ורוב כמדויח אשר עכשיו ככר ושכח שם לגמרי ז"ח ישראל כ"י אז מלאים חורה ויראה כקודם שבמלח"ה הפנים האחרונות כחתיבה הירידה בגדולה ר"ל ע"י שעכשיו

→ צ"מנו אלו כשכ"ר אף בתקומות מופעים יחוד שיש שם עדין כרכב עשקי חורה ויראה, מ"מ גם שם עפ"י רוב אותן שמשפכו בקלות ומכשלות והרכב חזות וזיקין, כן ודומיהם כמה כמרכיבים חח"ל ואינו יפשי עובא, והא"ר חפ"ר למר עכשיו חוקה מחמת רובא כשרות, אדרבה אם נלך אחר רכוב לומר כל דפריש מרובא פ"יש אינא חוקה לכ"י"ה, ובעל"ה חוקה כשרות לכ"י"ה.

ובב"י אר"ם סימן י"ז הביא בשם הרמ"ה לענין חוקה כמחמרה בש"ם (ניטון דף ס"ד ע"ב) שאין אשה מטיחה פני כפני בעלה, דכ"י כדורות הראשונים אבל האידנה דנפישא הולפא ופירושא כעלמא חירע חוקה חוקה זו ואינה נאמנה, ופסק כן להלכה כרמ"א ש"א חוקה כ"י. כ"י שאף שחוקה ז' מנחורה בש"ם כסיום ולא חילקו כ"ח מקום למקום, מ"מ אחר שראו קלוקל הדור כזה שחכה כחוקה, אבל עדין לא כ"י אז הקלוקל בשאר איסורין, וק"י צ"מנו אלה שכתב כמעט"ה כלל ע"י כדח חוכ"י"ה, נודחי שאין ללמוד מדורות הראשונים.

ודנה'ה כחז כמחכנו פ"י שברכ המרע דלחמ"ה יוכל לאסור דבר המותר, ואין זה י"מ פ"י לא אחר כזה דבר המותר אלא דבר האסור בלח"ה מדד כ"י. ובתש"י אר"י ד"י שילאח (ח"ו"ד סימן א"י) שהוא מהסוכרים שא"י לאסור דבר המותר לגמרי בלא הסכמת הכורה, מ"מ כחז שאין זה אלא כדבר המותר לכל הדיעות, אבל היכא דיש פוסקים מחמירים אף ג"ח בלכתח"ה כוח"י יוכל הכח לאסור כדעת אותן הפוסקים. וק"י כ"י שכתב גיראתי שכן הוא העיקר בפוסקים שאין לסמוך כלל ככ"י"ג על חוקה כשרות, ומש"י בקלוקל כזה שאיחרע חוקה כשרות מהטעמים הכמרים למעלה, ואסור ליקח כשר בלי השגחה מחח"ה ועד סוף בלופן

→ שלא יכ"י נאפשרות לקנאים לעשות שום רמ"י ח"י להכשיל.

ורו"ץ ממה שנאמר מטיק"ה הדין ככר הט"ד עליו החנו"ש שבהלחי שיש פ"י ח"ס הקדמונים שלא ליקח שום דבר מאכל משום אדם זולת א"ס י"ט לו כבשר מהמורה הוראש שחוק דורש על המאלל הוא א"ס נעשה ככשרות, וא"כ היכא שברכ המרע דלחמ"ה שומד וז"ח שא"י חפ"ר להט"ד על כשרות המאלל הכ"ה א"ס לא כהשגחה כראוי, כ"כ כל הקונה מה כ"ה

שאלות ותשובות י"ד סימן ד' דברי יואל

חברו מוקדם בהתלכות אסורות כראוי ונכסלו רחיל וכל כהנשיב נכפמדי מנתיים כראוי אלל מכירח כנשר מחמיב ועד סוף אשרי מקו חוככ ומככס אח כרניס.

קונכ סקק רע לעשו אח כמרס כקדמיס סכחט כרלשגויס זל כמרס כוח לחוחיח רמיח יסן שגולס על כל רמיח חנריו של כחדס רל רל אשר נכס ישראל יכונכ כליך לא ימוש נכפס מאיסורים חטוריס כליכ של נכילת ופריפות הרס קדמיס, ומי נחן לנכסכ יקנך וישראל לנתיס כלא כחטאים כליכ ננכפחס, וכנך כתב תנן כקדוש דל נדברי חייס (חיל י"ד סימן ז') שלזו כמדינות שילאו מן כדח עממי רחיל כ"י פיי שלל

והדשי"ת ירחס ויעכ אח לנכ עשו בני ישראל לחורכ וירלכ וילינו מכל עקחין ניסת, ומככ לרחח כמכרכ ניכופתן כל כל ישראל ושמתחן ח"ס.
וכנו ידיו דוסח"כ כליכ

אלה הם דברות קדשו של כ"ק הגה"ק זי"ע ועליהם אין להוסיף [צא ולמד עד היכן העיזו לשלוחו יד בבבת עינינו הגה"ק קוה"ק זי"ע]

בסיום הקונטרס ראינו לכפול עוד הפעם ולסיים מעין הפתיחה, שכל הדוגמאות הללו הן ממש רק כטיפה מן הים, ובלו סדר ק"ל וחומ"ר, רק בדרך אין מוקדם ומאוחר.

אמנם ממילא אין נפק"מ גדול, כי מהמעט הזה כל משכיל יבין לאישורו את האמת מהמציאות המר. שכל כתיבותיהם בקו' פרי תמרים הלז, בנוי על יסוד של זיופים ושקריו וישים סכין בלועו אם בעל נפש הוא, ולא יסמוך על ניקור כזה אשר בעליה בעצמם מורים באופן גלוי על אי כשרותה, ועלובה העיסה שנחתומה מעיד עליה.

ומעתה ליהוי גלוי וידוע שכל קונטרס "תורת הניקור" אשר נדפס בקונטרס "פרי תמרים" קו' י"א, דבריהם בטלים ומבוטלים לא שרירין ולא קיימין, ואין לסמוך עליהם כלל.

והשי"ת יזכנו לשוב בתשובה שלימה, ולתקן את כל אשר פגמנו, ונזכה לקדש שמו יתברך ברבים, ונזכה לראות במהרה בישועות הניבאות, ויראנו קץ הפלאות, ובהתרוממות קרן התורה והיראה, ובהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

תם ולא נשלם
שבח לקל בורא עולם

*

המשך יבוא בעזה"ת

התוכחה על הקצב לחתום בראש ידו (תראו לדבר
 די, כי באשטו ומאמרו יש בה חלק גבוה ונכונה
 השם, שרר הרבה דני איש היתר במאמרות אצרות הלוי
 כן וראו לבדו ואין איש אתו ודע ודואה את לבבו כי אהבה
 בלבד, תרום) נאמר דואה מאל - ואם אין מרא שמש
 קצו לא ישם את לבו לטוב הרברים וכפי המסקיה שיש
 לשאל לתבם עזו וברבת וצא מרופות כחלת ידו, ורא
 דגים בזה, כענין שאמר חזק לך (ל) מלחה דלא רואי ידו, ורא
 דאניש עבד ורא אדעתיה.

ספר
 403 402 401 400 399 398 397 396 395 394 393 392 391 390 389 388 387 386 385 384 383 382 381 380 379 378 377 376 375 374 373 372 371 370 369 368 367 366 365 364 363 362 361 360 359 358 357 356 355 354 353 352 351 350 349 348 347 346 345 344 343 342 341 340 339 338 337 336 335 334 333 332 331 330 329 328 327 326 325 324 323 322 321 320 319 318 317 316 315 314 313 312 311 310 309 308 307 306 305 304 303 302 301 300 299 298 297 296 295 294 293 292 291 290 289 288 287 286 285 284 283 282 281 280 279 278 277 276 275 274 273 272 271 270 269 268 267 266 265 264 263 262 261 260 259 258 257 256 255 254 253 252 251 250 249 248 247 246 245 244 243 242 241 240 239 238 237 236 235 234 233 232 231 230 229 228 227 226 225 224 223 222 221 220 219 218 217 216 215 214 213 212 211 210 209 208 207 206 205 204 203 202 201 200 199 198 197 196 195 194 193 192 191 190 189 188 187 186 185 184 183 182 181 180 179 178 177 176 175 174 173 172 171 170 169 168 167 166 165 164 163 162 161 160 159 158 157 156 155 154 153 152 151 150 149 148 147 146 145 144 143 142 141 140 139 138 137 136 135 134 133 132 131 130 129 128 127 126 125 124 123 122 121 120 119 118 117 116 115 114 113 112 111 110 109 108 107 106 105 104 103 102 101 100 99 98 97 96 95 94 93 92 91 90 89 88 87 86 85 84 83 82 81 80 79 78 77 76 75 74 73 72 71 70 69 68 67 66 65 64 63 62 61 60 59 58 57 56 55 54 53 52 51 50 49 48 47 46 45 44 43 42 41 40 39 38 37 36 35 34 33 32 31 30 29 28 27 26 25 24 23 22 21 20 19 18 17 16 15 14 13 12 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

רב מד ברנה מבחיא יט 27

בהבולת חלק הנפש מחלק אחרים צריך לדקוק
 ולעצם מאד מהו וכפרס בהבולת הפרשה בקרב
 וראי הרובים לפי מה שבאר, באשר שנוכל השקור ורוב
 קרובים זה לזה בתרומם ובמקום ובכל שעה והוא כוח
 אם לא ישם האדם את עמו לרוב כל מלכה ירו כחשך
 לתורה במקום הנשים, והקצב שנאמר אצרו חלב אצרו
 כשקורה (ה) כשקצו אצרו מפרשתו תחילתו את מחתי כשב
 שיה אשר תבר ותח לא לכו את גדל התרומה שישל
 עליו באשמה בזה וראו עמו את נפשו ונפש ביד
 בענין שישלבו אצרו כבת ולא ישמה בענין הזה על
 תרומות והצטר על שיער בביד ושקפה כחלפה.

אימוץ הניקור

מבאן ואיך נסדר הדברים הצריכים והירות שצריכין
 ליהרהר בהם וזכחי הזבח וכל העוסקים בענינים אלה.

א. אזהרה גדולה

מען דאך נצווארינט ויין ווען מען צעטהילט דאס חלק הנפש דאס
 הייסט פריודיק, פין דעם אחרים דאס הייסט אונטער טהייל זאל מען טניידען
 מיט דעם מעסער, בייא דעם צוועלפטען ביין אין דאס פלייש וואס עס איז
 צווישען צוועלפטען ביין ביז צים דרייצענטען ביין גיהער אייך צי דעם
 אונטער טהייל, אויכער הייסט דאך מען צעווארינט ויין ווען מען טניידען
 מאסער בייא דער ספאנדע זאל מען פליין דאס מעסער אין דיא פלאנקן
 בלייך ביז צי דעם נאָפיל, מען זאל ח"ו נישט צי פליין אין דיא פלאנקים וואס
 עס איז אונטער דעם נאָפיל צים פערערשטן פלייש הארומ דאס פלייש צווישען
 צוועלפטען ביין ביז צים דרייצענטען ביין, אין דאס פלייש פין דיא פלאנקן
 וואס עס איז נידריגער פין דעם גיהער עס צום אונטערטהייל, דאס
 טאר מען נישט נוטצען נאר אין דיא טעגס וואס עס איז דא א בייך
 בוכחה, האָס ער האָט קבלה והצואה פין מקרים מומחים אין פין רבנים או
 ער קען טרייבערין בשר אחרים, דאָרט מען מען נוטצען צי ניקור אביש נאר
 די מענטשן וואָס זענען נישט בקדוק אין נוטצען בשר אחרים צי ניקור באישן
 שבהיך כהעיר היתר נלקי בשר אחרים וואס לא היתר אור לאכוד.
 דאָ דאָך מען צוט בקדוק ויין ביי דעם אָב טעכטן מען זאל ח"ו
 נישט מבטל ויין אה תריבים באיסור גמר עס איז כמען גלייך ויין מען צו
 אונטערשט פלייש אום געטרייבערע, מען זאל נישט קוקען אויף דיא טעגס
 וואָס עס איז בייא ויין גרינג דאָ זאָל ויין טוען נישט צווי דער פאר ויין
 ויין זענען קלים ח"ו ויין כל ישיאל כשרים ון נאר ויין ווישען נישט דאס
 האַרפקיים פון דער זאָן, א פליין ווען עס טעטען זיך ביי א קנב א ישיאל
 הייסט ער וינקי פריגין דעם בורא והואה, ער קוקט נישט טאמער וועט טרעה
 ויערין וועט ער אָן ווערין געדר, מען נאר ווישען ויין נישט דאס חומר הדבי,
 ע"כ דאָך מען נצווארינט ויין מען זאל טייען דיא מלכה מיט ריאה-כיים.

צנה דוד

על הלכות ניקור.
 הקדמה של המחבר

נצני, כי כן מוכל ללמוד הסכמה ונקבלה עלי ון הגאון הגדול והסגיד מחול' מרבי אל"ה וכו' דק"ק ליכא
 מסק פומי על כל זמנ גנידוק כ"ד שלו, וכן העידו עלי רבנים המונכקי' מור"ש הג"ל מק"ק ליכא וכן שאלי
 מנקדים מוסלנים ומומחים, אשר מעולם לא העידו על שום אדם נדבך כזה, ודי לי בעצמם זו, כי על ג"ש לנד
 לא נחתי להזכיר, כי רבנים מקומות ומדינות אינו נמנעו מלקיים שמקלים הפארוקיים, רק על הפנים ועל הגידו שאוסרין
 עמוס דם וכמה' על כלך ששכחו כמים וכזב המון עם אינם כוזבים, ואלו נאשמוי' ואלו נאשמוי' עליו מים ומלח אלל
 לסעמיהם שם טוחקין בעשר ולא זיוקו שום פיוק בגיד חסי' כמות השפעה ואל נאשמוי' לנד לני פומר כי ביותה
 נפלק בפנים ונבלשן כחשך כמה פעמים לחית נוקי סקייני מעשים אשר לא יעשה דלעס כפסס קודים
 כלמיהם כמו גי' כ' סעוף' א' ובעזר זי' ס' וכונו שבעתקמי כלסון מקונטרס הסמ"ע זכנים כפסס קודים
 כמחבתע בלומרים אס אמה אהך למה אינם מוזכרים לנו כרענים הגדולי' אשר כללן היה חכמי הדור על זס.
 זמני צעני' למרחי' להם, גודולי' חכמי הורולס לא ייעו מזה המכשול, ולמי ידעו נודולי' היו משגיחין וצין מושין
 גדר למרעם זו, ועל המהם אני אומר דור חספוסת כמה ומנהגם לגיטיים, ומה לי להסדרין מוס' כל הספרים
 מלמיהם אן המסנר ס"ל מתפלל כחז בלחיות מזה זמני צמתי דק למזכיר עון, ומכיר כונן ככולס ימחבו
 סתלק הפנים על י"צ ללעונו וישלכו בו בעשר השייך למקוריים ומחתי לליעוהם כחשך אלכס זכנים כחז חמלס
 זלמס הפנים זעס קונטרס הסמ"ע זכנים כפסס קודים ובלשך היסמיה עמי ח"ל כ"ד גדול נק"ק ל"ש עס רבן הגדול
 מהור"כ משה לב"ב, פ"צ בכל גיליות ישלס חמקס ונאקס שחין מנקד מומחה נמלס שס, זוכר כל טעם וכל ז"צ לחלוק
 הפארוקיים מן הפנים על כל לעס י"צ מונס' כדי שלא ישייכר שום גער על לעס י"צ, ושלא ישה סכסין למעלה
 פליעו כל דבר וזו כל העס על מקומו יבס זעלס ולעסן וייטז לך ולגנין אחרך כי מעשה הישר צעני' ס' :